

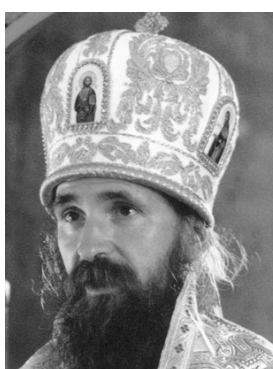
ГЛАС ВАСОЈЕВИЋА

БРОЈ 37 · БЕОГРАД, О АРАНЂЕЛОВУ ДНЕ 2020

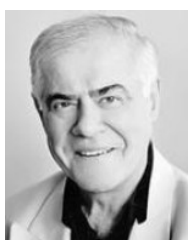
СЛАВА СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

Почасни председник
Удружење Васојевића
проф. др Милија Зечевић

Његово Преосвештенство Епископ
будимљанско-никшићки
господин Јоаникије

Председник издавачког
савјета Мирослав Стојановић

Члан Почасног председништва
Проф. др Божина Радевић

Председник Удружења Васојевића
др Лука Кастратовић

Потпредседник Удружења Васојевића
Миодраг Вешовић

Владимир Дедовић,
Заменик актуелног председника

Удружење Васојевића—
подружница Савино Село
Председник Вук Дедовић

Удружење Васојевића “Васо”
Председник
Милета Зечевић

Удружење Васојевића “Васо”
Потпредседник
Видак Радевић

СРЕБНА СЛАВА ВАСОЈЕВЉАЦИ!

Удружење Васојевића обележава 30 година постојања и слави славу Светог Архангела Михаила. Овај број је посвећен избору почасног председништва и председништва и желимо свим Васојевићима добро здравље, а младој генерацији прогрес и просперитет!

**Честитамо 21. новембар 2020. године свим
Васојевићима, славу Светог Архангела Михаила !**

*Почасни председник Удружења Васојевића
Проф. др Милија Зечевић*

ПОДРШКА И ЧЕСТИТКА ЗА ОДБРАНУ СВЕТИЊА ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ВЛАДИЦИ ЈОАНИКИЈУ

Почасни председник Удружења Васојевића проф. др Милија Зечевић, академик Европске академије наука, Беч и актуелни председник генерал др Лука Кастратовић осмог септембра посетили су његово преосвештенство владика Јоаникија

Поводом победоносног молитвеног хода за одбрану светиња и манифестације слободарског духа проф. др Милија Зечевић и генерал др Лука Кастратовић, осмог септембра посетили су епископа будимљанско-никшићког владика Јоаникија. Том приликом испред Удружења Васојевића изразили су дубоко поштовање за достојанствену борбу и молитвени ход у којем је народ, пред изазовима неправде и дискриминације над православном црквом у Црној Гори, потврдио оданост светињама и слободарским традицијама.

Подршку за одбрану светиња двадесет седмог августа 2020, године пренео је и подгорички лист "Дан" под насловом "Сваки глас је глас за одбрану светиња." Васојевићи су **Немањића** сој, највеће српско племе. Подржавамо и дајемо глас за одбрану српске цркве, за одбрану светиња и за успјешну будућност младе генерације и Црне Горе – наводи се у у писму подршке Удружења Васојевића из Београда које су потписали проф. др **Милија Зечевић** и генерал-мајор у пензији др **Лука Кастратовић**.

У дужем разговору размењена су мишљења о даљим активностима на подршци српској православној цркви у Црној Гори и очувању православних објеката. Проф. др Милија Зећевић је предложио и прихватио да финансира парохијски дом Мојсије Зечевић, поред цркве у Винојкој. Владика Јоаникије Зечевићу и Кастратовићу је уручио дела Петра II Његоша Лучу микрокозму, Горски вијенац и Шћепана малог.

Његово преосвештенство владика Јоаникије, проф. др Милија Зечевић и др Лука Кастратовић

Његово преосвештенство владика Јоаникије и проф. др Милија Зечевић

Поглед на Лим са терасе хотела Беране

Поглед са терасе стана проф. др Милије Зечевића на улицу Мојсије Зечевића (главна улица града Беране)

Проф. др Милија Зечевић, почасни председник Удружења Васојевића

Проф. др Милија Зечевић, почасни председник Удружења Васојевића од 1990. до 2020. године и даље

Проф. др МИЛИЈА ЗЕЧЕВИЋ, Професор Емеритус

Проф. др Милија Зечевић је редовни професор и професор Емеритус Рођен је 05. 11. 1940. године у селу Виноцка, у Васојевићима.

Завршио је гимназију у Беранама. Дипломирао на Природно-математичком факултету, Универзитета у Београду, група математика. Магистрирао је на Институту економским наука у Београду, а докторску дисертацију је одбранио на Факултету организационих наука, Универзитета у Београду.

Од 1964. године до 1970. предавао је математику у гимназијама и техничким школама у Београду.

Радио је у Војном институту као програмер 1970. године.

Био је професор математике и директор Више угоститељске школе до 1984. године. Од 1984. је научни саветник и директор Института за унапређење робног промета, касније Института за интернационални менаџмент—МБА универзитета. Биран је у звања: доцента, ванредног и редовног професора и професора Емеритуса на Европском универзитету

Као професор Емеритус ради на магистарским и докторским студијама.

Проф. др Милија Зечевић је написао преко 40 књига, монографија и монографских публикација, која се налазе у библиографском каталогу Народне библиотеке Србије.

Руководилац је научних, истраживачких и развојних пројеката и аутор и коаутор великог броја научних радова, објављених у еминентним домаћим и иностраним научним и стручним публикацијама и часописима.

Извојићемо области којима се бави проф. др Милија Зечевић:

- Математика
- Математички модели
- Виша математика
- Научни менаџмент
- Модерни менаџмент
- Интернационални менаџмент
- Интернационални бизнис
- Глобални менаџмент
- Глобални бизнис
- Лидерство...

Посебан допринос проф. др Милија Зечевић даје развоју научно-истраживачког и наставног подмлатка. Као редовни професор и професор

Емеритус, проф. др Милија Зечевић је био ментор на преко 50 докторских дисертација и сви доктори и доктори наука раде на одговорним местима у Србији, Црној Гори и шире. Докторске дисертације и магистарске тезе рађене су у периоду од 1993. до 2020. године (преко 200 магистарских теза). На факултетима које је професор Зечевић основао и на којима је предавао завршило је преко 7000 студената.

Његова научна и образовна биографија налази се на сајтовима Европске академије наука, Беч; Европског универзитета, Београд; Алберт Швајцер универзитета, Женева; Уједињеним нацијама, Беч-Женева; Америчком биографском институту; Интернационалном биографском центру, Кембриџ, као и у Бриселу, Москви, Будимпешти, Прагу, Букурешту, Атини...

Проф. др Милија Зечевић је организовао и учествовао на међународним научним симпозијумима и конгресима у преко 60 градова Европе и света.

Посебно признање је добио као оснивач факултета, института, универзитета и академија.

ДРУШТВЕНО-ХУМАНИСТИЧКИ РАД

Проф. др Милија Зечевић је био:

- Председник Савеза студената математике
- Одборник града Београда (у време градоначелника Бранка Пешића)
- Резервни официр Војске Југославије, а посебну награду је добио 1999. године од Генералштаба Војске Југославије
- Учесник је радних акција, где је био ударник
- Почасни грађанин града Берана
- Донатор цркве у Виноцкој и бројних цркава у Васојевићима
- Донатор храма Светог Стефана Немање који се гради у Беранама
- За подршку и допринос Епископији будимљанско-никшићкој добио је Грамату
- Од Удружења Васојевића из Савиног Села добио је повељу
- Од Удружења Васојевића, Београд као признање, добио је витешку сабљу
- Проф. др Милија Зечевић је донатор готово свих скупова Васојевића у завичају, Београду, Савином Селу
- Стипендирао је преко 50 студената, а у току су и нова стипендирања
- Донатор је установи-школи за децу са оштећеним слухом у Београду
- Донатор је Црвеном крсту Србије (а донације су прослеђене за Косово и Метохију)

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- Ректор, власник и оснивач Европског универзитета
- Члан Ректорског савета Србије (у пет мандата)
- Академик и председник Европске академије наука Беч
- Академик Америчког биографског института
- Командер Светског реда Наука-Образовање-Култура, ЕАИ - Европска академија за информатизацију, Брисел
- Гранд Доктор Западне Филозофије, Европска академија за информатизацију, Брисел
- Председник одбора Уједињених нација за образовање на даљину, Беч
- Почасни доктор, Интернационални универзитет Алберт Швајцер, Женева
- Редовни професор, Европска академија за информатизацију, Брисел
- Добитник награде за животно дело за допринос у науци, образовању, инт. менаџменту и дипломатији, Светски конгрес уметности, науке и комуникација
- Суверени амбасадор реда америчких амбасадора, Америчког биографског института, Њујорк.
- Добитник Легије части за допринос човечанству и лична достигнућа, Уједињена културна конвенција, САД.
- Добитник повеље Капетан Миша Анастасијевић
- Добитник награде Tesla Award for Communication in the Field of Mathematics Education, International Biographical Centre IBC

Нисмо у могућности да наведемо све награде, признања и целокупан допринос проф. др Милије Зечевића и верујемо да ћемо то урадити у наредном периоду.

Биографију припремио проф. др Драган Недељковић

Проф. др Милија Зечевић, почасни председник Удружења Васојевића

Ми смо „род српскога рода” Највеће српско племе - Немањића сој

С поносом истичем да сам управо напунио осму деценију живота и три деценије откад сам са мојим сродницима из највећег српског племена Васојевића, основао истоимено Удружење.

Као почасни председник и један од оснивача Удружења Васојевића желим да истакнем да 1990. године није било лако основати и афирмисати Удружење које се дрзнуло да се представља као највеће српско племе, а српство истиче као срж свога бивствовања. Поједини политичари покушавали су да нас приволе својим идејама не би ли нас одвратили од намјере да оснујемо Удружење и „Глас Васојевића“, али ми се нијесмо дали. Не дамо се ни данас - ни држави, ни партији, никоме осим великом српском роду и његовим свевременим вриједностима.

Удружење Васојевића је надстраничко удружење, које има за циљ афирмацију српске цркве, српског језика и генетике Немањића.

Са великом радошћу подсећам да је непресушан извор великана и талената које су потекли из Ђурђевих Ступови, Беранске гимназије, Комова и Бјеласице. Мало које племе и братство може да истакне великане као што су изњедрили Васојевићи, а послебно матица Лијева Ријека. Желим да њихова дјела подстичу братственике и племена цијелога српскога рода да утврде свој генетски код, да изучавају своје родослове, предано о њима пишу и поучавају младе нараштаје.

Овако у разговору уочи славе Удружења Васојевића, Светог архангела Михаила, за „Глас Васојевића“ говори проф. др Милија Зечевић, његов почасни председник и ректор Европског универзитета у Београду.

Професоре, ко данас може да се сматра и зове Васојевићем?

Свако ко јавно каже да је Васојевић по крви, млијеку и по завичају. Али, ми Васојевићи својом браћом сматрамо и Србе који нису рођени у Васојевићима, али дијеле све наше вриједности и заједно с нама чине све да их од наших предака пренесемо нашим потомцима.

Јесте ли кроз протеклих 30 година успели да остварите најпрече циљеве које сте поставили пред Удружење и „Глас Васојевића“?

О томе нека суде вријеме и наши потомци. Оно што могу да кажем јесте чињеница да смо све напоре уложили у остварење циљева утврђених Статутом Удружења, а то су прије свега, као што сам већ истакао, афирмација и очување Српске православне цркве, српскога језика и ћириличног писма и преношење истих младим нараштајима, при чему смо их упознавали са нашом славном историјом, дјелима наших храбрих и неумрлих великана и подстицали их да, ма гдје у свијету да су, трагају за својим родословима како би знали ко су и одакле су. То значи да сваки Васојевић слободно и несметано исказује своју припадност „роду рода српскога“, да се поноси што је Васојевић по Васоју, потомку краља Радослава, чији родослов досеже све до Стефана Немање.

Удружење је, очигледно, узело велику обавезу на своја плећа, а и Ви лично!

Јесте, али ми знамо свој циљ и не жалимо се. Лично сам захвалан својој породици што ме максимално подржава у свему, као и свим својим сарадницима са Европског универзитета који су, такође, укључен у све ове активности. За рад у Удружењу захвалан сам мојим блиским сарадницима: Јелени Томић, Сузани Мијатовић, Миломиру Ђуровићу, Драгану Недељковићу.

Истичем да су досадашњи председници и потпредседници Удружења Васојевића били: Светозар Стијовић, Миљан Зечевић, Милан Вешовић, Божина Радевић, Марко Ђукић, Димитрије Томовић, а од 2007. године Лука Кастратовић, генерал-мајор, који је својом енергијом много помогао раду подружница Удружења- подружнице Савино Село и подружнице у Крагујевцу, док је удружење „Васо“ на челу са Милетом Зечевићем, Зораном Лакушићем и Видаком Радевићем дало посебан допринос повезивању Васојевића у завичају, матици Лијевој Ријечи и у Црној Гори, што су објавили и у својој монографији

Истичем да је подршка Удружења Васојевића Српској православној цркви, Митрополији црногорско-приморској, Епархији будимљанско-никшићкој била веома значајна. Сарадња са владиком Јоаникијем је била перманента и наставља се и даље. Сарадња са блаженопочившим митрополитом Амфилохијем од 1990. била је значајна и много смо захвални нашем митрополиту који је Немањића ген сачувао, сачувао Немањића светиње и Српску православну цркву не само у Црној Гори, него и на Косову и Метохији и шире. Нека је слава и хвала митрополиту Амфилохију!

Проф. др Милија Зечевић, почасни председник Удружења Васојевића

Ми смо „род српскога рода” Највеће српско племе - Немањића сој

Осим што сте тако радили, трудили сте се и да све забележите, да не би неко рекао „што није забележено, није се ни десило“!?

Истражујући родослов Васојевића, ми смо утврдили да наша генетика води до кнеза Васа, родоначелника, а Васо је Васојев унук. Такође смо сазнали да је Симо Васојевић био учесник Косовске битке и направили бисмо кардиналну грешку да све то нијесмо дали на увид јавности тако што смо и родослов и сва документа која свједоче о нашем постојању и дјеловању објавили не само у разним књигама, текстовима, него и у „Гласу Васојевића“. Једнога дана вриједност тих писаних трагова биће огромна. Др Лука Кастратовић је, на пример написао књигу „Доктори наука из Васојевића“ и „Сердари, војводе и генерали из Васојевића“. Академик Миомир Дашић књигу „Васојевићи“, а Миљан Зечевић „Васојевићи и братство Зечевића“. „Истакнуте личности“ (монографија 2 издања), „Филозофија живота“ је дјело проф. др Миодрага Зечевића. Једно од најбољих дјела о Васојевићима написао је Јагош Вешовић и објављено је у издању Српске академије наука. Не могу да набројим овдје све ауторе, али издавачка дјелатност је приоритет због образовања младе генерације.

Зашто Удружење Васојевића није попустило ниједном владару и ниједној партији?

Рекао сам већ – нисмо хтјели да пристанемо на било чије условљавање да одустанемо од наших српских коријена, нити смо пристали да нас прати квалификација још од краја Другог свјетског рата да су сви Васојевићи четници. То напосто није истина, јер ја сам из партизанске породице. Најмлађег брата су у 13. години стријелиjali њемачки нацисти и Арнаути, а најстарији је са 17 година отишао у партизане и после на војно школовање у Русију, одакле се вратио у Београд. Поред тога, од Васојевића су многи зазирали зато што су многи постизали значајне индивидуалне резултате у разним областима. А посебно до данас многима смета што у свим временима истичемо наше претке, велике духовнике: Стефана Немању, Светог Саву, Светог Петра Цетињског, Петра Другог Петровића Његоша, Мојсија Зечевића и друге. А не заборављамо ни Карациће из Лијеве Ријеке, наше матице, која је изњедрила Вука Карацића, оца наше писмености. Многим од њих подигли смо и даље подижемо споменике, а помажемо и изградњу српских храмова свугдје гдје живе Срби. Сматрамо да је то значајна дјелатност за очување наше културе и духовности.

**Живјели Васојевићи! Живјела Црна Гора!
Живјела Србија! Живјела Република Српска!
Живјела Русија!**

Живио мир, прогрес и просперитет младој генерацији!

Његово Преосвеиштенство Владика Будимљанско-никшићки Јоаникије и проф. др Милија Зечевић на прослави Аранђеловдана

*Починтованом братственику: Професору
Др. Милији Зечевићу, научнику и
чаробњаку праксе, који је својим устанком
просветом не само задовољио већ и отаџбину,
напошта му Нове надеје.*

*Тоду,
6. јуна 1997.*

Милош Бабовић

Посвета академика, проф. др Милосава Бабовића
проф. др Милији Зечевићу

Беранска гимназија

Невенка Стојчевић

Др Лука Кастратовић, председник Удружења Васојевићи

Васојевићи су крв Немањића

Удружење Васојевића ове године слави велики јубилеј - 30 година свога постојања и рада. Тим поводом излази и специјално издање часописа са именом Васојевићи, у којему доносимо интервју са генерал-мајором, др Луком Кастратовићем, почасним доктором Европског Универзитета у Београду, чији је допринос раду и развоју Удружења веома значајан.

Удружење Васојевића формирано је у сложенем времену када су почеле да се урушавају одређене цивилизацијске вредности не само у Југославији, у Србији, у Васојевићима, него на ширем плану. Када се јавља униполарни систем и када је планирано да се изгради један нови светски поредак у коме нема нација и држава, него постоји само један центар моћи који управља друштвеним кретањима, једна цивилизација, итд. Тада је процес разбијања велике Југославије увелико био започет. За 10. годишњицу од НАТО агресије у организацији Клуба генерала и адмирала Србије и Београдског форума за свет равноправних одржана је Међународна конференција, чијим је учесницима чувени француски генерал Пјер Мари Галоа послао 20-минутну видео поруку коју сматрам јачом од поруке Арчибалда Рајса. Јер, Галоа је ту објаснио да су се током 1976. и 1977. у Немачкој састајали представници Америке, Енглеске, Француске и Ватикана. Он је био у својству саветника генерала Француске. На том састанку договорено је да се разради систем како да се после Титове смрти прекомпонује југоисток Европе. У том процесу прекомпоновања Европе, наравно, испланиран је и процес разбијања Југославије. Галоа је, буквално, рекао да се Југославија није распала, него да је разбијена, као што није ни срушен Берлински зид него је померен пет хиљада километара на исток. У том процесу, и у таквим околностима формирано је Удружење Васојевића. Најзначајнију улогу у његовом формирању имао је проф. др Милија Зечевић, један од оснивача, који је у овај посао уложио своју огромну енергију и знање – каже на почетку разговора генерал Кастратовић.

Професор др Милија Зечевић дао је највећи допринос у оснивању и раду Удружења Васојевића, а и данас је потпуно ангажован око обележавања 30. годишњице изласка специјалног броја листа Васојевићи!

Допринос проф. др Милије Зечевића оснивању, опстанку и деловању Удружења Васојевићи немерљив. Не само на физичком и менталном плану. Пре свега, све активности Удружења у ових 30 година финансирао је лично. Поред тога, он је све време окупљао и на ангажман мотивисао све умне људе из Васојевића и шире, а треба рећи да нема тачке на кугли земаљској где нас нема. Основни његов циљ је био и остао да сви ти умни људи утичу на младу генерацију у смислу очувања историје Васојевића и њеног „утврђивања“ међу свим Васојевићима, да их упознају са делима предака који су преживели веома сурову и тешку животну стварност. Али, Васојевићи су одолевали кроз векове, успели да сачувају достојанство, да се образују и да дају допринос у различитим областима живота и рада, и посебно науке, ма где били широм Васељене. Тако је до дана данашњег, о чему сведочи и чињеница да у свету живи и ради најмање 220 доктора наука само из Васојевића. То је податак до кога сам дошао скупљајући грађу за монографију о племену коме и сам припадам, али то је само део укупног броја доктора наука из Васојевића до кога сам успео прикупити биографије током истраживања.

Сведоци смо да се свет мења на глобалном плану, мењају се државе и границе, друштвена уређења, идеологије, али Васојевићи опстају свему упркос!?

Све може да се мења, али Васојевићи остају народ са својим обичајима. И ми управо негујемо и развијамо народну традицију – српски језик, српску културу, Српску православну цркву, српску ћирилицу. Желимо да на сваки начин подстакнемо и заинтересујемо младу генерацију за историју Васојевића, како би то што науче од нас пренели својим потомцима, како би знали да су нам преци у немогућим условима извели херојска дела и оставили нам велике вредности. И верујте, ми у последњих 20 година видимо огроман напредак, видимо велики интерес потомака Васојевића за њихове родослове и дела њихових предака, што само потврђује исправност свега што смо заједно са проф. др Милијом Зечевићем зацртали као циљ на чијем остварењу радимо.

Постоји ли неки конкретан показатељ на основу којег сте то закључили?

Свакако да постоји. То су родослови које су написала многа братства и у којима су утврдили ко су им ђедови, прађедови, па и много даљи преци. На тај начин су сазнали и о њиховом слободарству, херојству и врлинама.

И оупште, Удружење окупља Васојевиће не само из Црне Горе и Србије, него из целог света, где год постоје, јер желимо да наши потомци буду достојни својих предака и да се не стиде. Постоји велики проблем, то је урушавање свих цивилизацијских вредности и успостављање неких нових, нама далеких и неприхватљивих, из западне цивилизације која је цео свет желела да покори и намтне му своје вредности. Због тога су нам често као Удружењу упућиване замерке и упозорења по принципу – зашто Васојевићи, и уместо тога предлагано нам да се зовемо по некој географској одредници.

На скупштини у Савином селу 2007. године Удружење Васојевића је Председнику Руске Федерације Владимиру В. Путину доделило Златну повељу за допринос миру, демократији и афирмацији младе генерације у читавом свету. Амбасадор Русије у Србији Александар Конузин, 20. маја 2008. године, писмом је пренео захвалност Председника Путина за додељивање Златне повеље.

- Треба још истаћи. Поред обележавања Аранђеловдана Васојевићи обележавају и преславу Александар Невски, Алесендров дан, 12. септембар. По православном обичају преслава се узима ако се на дан неког светитеља остври победа над нептријатељем. Између 1644. и 1669. године Турци су јаким снагама, из више праваца, напали и попалили Лијеву ријеку колијевку Васојевића. Васојевићи су се били улогорили у околним шумама, па су онда изненада напали свом снагом и протјерли Турке. Васојевићка војска се завјетовала да ће уколико побиједе на дан Александра Невског славити ту славу. Како је било тада тако је и данас.

Лука Кастратовић (1950) рођен је у селу Трешњева, општина Андријевица. Основну школу завршио је у родном месту, гимназију у Иванграду (Беранама), Војну академију противваздушне одбране у Задру, Високу војнополитичку школу ЈНА и Школу националне одбране у Београду, Факултет политичких наука у Загребу. Магистрирао на Војној академији у Београду, а докторирао на Факултету цивилне одбране у Београду у звању доктор наука одбране, безбедности и заштите. Почасни је доктор Европског Универзитета у Београду.

У противваздушној одбрани био је на бројним дужностима, до команданта аеродрома Батајница (БГ) и Голубовци (ПГ). Био је начелник Сектора цивилне одбране и помоћник министра одбране за цивилни сектор СРЈ и Државне заједнице Србија и Црна Гора. Учесник је у одбрани од НАТО агресије 1999. године.

Редовно је унапређиван до чина генерал-мајора. Службовао је у Бихаћу, Загребу, Ужицу, Подгорици и Београду. Одликован је са четири висока ордена. Сада је председник ИО Клуба генерала и адмирала Србије и председник Удружења Васојевића.

Аутор је књига „Доктори наука из Васојевића (2010), „Сердари, војводе и генерали из Васојевића (2013) и „Развој цивилне одбране у Републици Србији“ (2015). Ожењен је и има двојицу синова.

Др Лука Кастратовић, председник Удружења Васојевићи

Васојевићи су крв Немањића

Појасните нам то, господине генерале. Које и зашто смета назив Удружења Васојевићи?

Објашњење је веома једноставно. Кад кажемо да смо Васојевићи, ми кажемо да смо потомци Немањића. А Немањићи су Срби. Значи, ради се о покушају да се угаси србско име, србска историја и србско национално биће, не само у Црној Гори и Србији него где год може. Али, без обзира на све насртаје који до данас не престају, ми се од тога успешно бранимо. Искључиво зато што смо дубоко утемељени у нашу славну прошлост и не пристајемо да нам се ишчупају наши српски корени.

Сваке године Удружење у Савином селу код Врбаса, управо из истих разлога, обележава своју крсну славу последње суботе пред Аранђеловдан, 21. новембра. Ове године, због пошаста зване корона, то неће бити могуће!?

Тако је. Ми се сваке године о крсној слави Удружења, Светом Архангелу Михаилу, окупимо у Савином селу. У почетку је то окупљање, организовано са великим бројем интелектуалаца, на Коларцу и у Центру Сава. Међутим, народно весеље одржавано је у Савином селу и договорили смо се да то не мењамо, јер је прерасло у традиционално саборовање. Дакле, сваке године у последњу суботу пред Аранђеловдан видимо се и дружимо у Савином селу. Никада досад није било мање од 500 људи за софром. Обавезно се ту подсетимо на нашу славну историју и претке, поздравимо наше госте од Херцег Новог до Ђевђелије, из бивших југословенских република, из света. И никоме не шаљемо позивнице осим званичницима, Руској амбасади и другима. И то су увек сусрети за памћење. Проф. др Зечевић и то финансира добрим делом, али прискочили су му у помоћ и челници свих општина које у овом учествују и сав народ који са радошћу очекује ово сабрање Васојевића.

Имате ли утисак да људима недостају оваква окупљања, посебно што у Црној Гори постоји обичај да се, на пример, одређенога дана скупљају сви који носе исто презиме?

То је много леп обичај, посебно у ово време изражених а невидљивих напора да се људи потпуно отуђе, да се не окупљају, не пружају руке једни другима, не грле се и не љубе. А нема ништа лепше од тога. Знате ли колико људима на таквим скуповима значи осећај припадности некоме, а посебно своме роду. То можете да осетите само ако се нађете на таквом једном скупу, где свако свакога доживљава као блиског рођака. Искрено жалимо што нас ове године тзв. пандемија спречава да се сретнемо, поготово што у мерама које се тим поводом предузимају препознајемо баш овакве намере да нас удаље и раздвоје, али то не значи да ми Васојевићи у својим кућама нећемо да обележимо крсну славу како доликује и како смо научили од наших ђедова. Они су за живота претрпели страшне и бројне невоље, а ми морамо да их будемо достојни.

Претпостављам да међу гостима има и оних који нису Васојевићи?

То се подразумева! Само у Београду живи око 262.000 држављана Црне Горе од којих су многи следбеници идеје да прошлост не смемо да заборавимо јер без ње нема будућности. Ту су и бројни овдашњи Срби, јер проф. Зечевић са посебним задовољством окупља умне људе, од којих сви скупа имамо и шта да чујемо и шта да научимо. И као што сам већ рекао, долазе људи из целог света, који су тамо, далеко од роднога краја, утврдили своје родољубље и схватили лепоту и важност обичаја које негујемо.

Њихова искуства су, верујем, такође драгоцене Васојевићима. Јер они много боље познају живот на Западу него ми овде, што је веома важно у овом „прекомпоновању“ света и борби за опстанак!?

Видите, ми смо раније учили да тешко да ће до рата на Балкану доћи као што долази на Блиском истоку, јер би такав могао брзо да се прошири у нежељеном правцу. А онда је Србију и Црну Гору напао нико други до најмоћнији војни савез на свету, НАТО са 19 земаља учесница. И то са намером да разбије Југославију и посебно српско национално биће. Али пошто нису успели, они агресију настављају другим средствима. И у тим условима Васојевићи су се залагали за очување Државне заједнице Србије и Црне Горе. Формирана су бројна удружења, проф. Зечевић је формирао и Српско-црногорски покрет, о чему је посебну књигу написао академик Владо Стругар који је такође

Ми смо потомци часних предака

Средином прошлог века војвода Симо Кастратовић био је политички вођа Васојевића, а Мојсије Зечевић духовни вођа. То је био тежак период исламизације Васојевића, у коме су ови наши преци дали велики допринос спречавању даље исламизације, и враћању исламизованих у православно хришћанство. Мојсија је, као што је рекао проф. Зечевић, Његош описао у Горском вијенцу као изумана Стефана. Има и један рукопис проте Велимировића из 1906. године који веома детаљно описује Симинову и Мојсијеву борбу, као и живот Васојевића у тим претешким временима. Удружење Васојевића своје младе нараштаје свему томе жели да научи.

био за идеју заједништва и чувања српског националног корпуса. Тако да смо будућим генерацијама и кроз дело и кроз документа оставили идеју водилу.

Искуство борбе за очување српског националног бића у Васојевића сигурно је велико и добродошло, без обзира што смо суочени са другом врстом рата и високотехнолошким наоружањем?

То се најбоље показало током одбране Косова и Метохије, када неупоредиво надмоћнија сила од наше није успела да окупира српску земљу уласком копнених снага на нашу територију. Али, они не знају да је моћ наше војске била резултат жеље да одбрани своју највећу светињу, Косово и Метохију. У нашој славној историји ми имамо безброј примера да смо и у најсуровијим условима побеђивали непријатеље зато што смо знали шта бранимо, зато што нисмо нападали него били нападнути. Зато су мајке са нејачи у моме и околним селима током невиђених турских зулума с краја 18. и почетка 19. века преживљавале чак и онда када су Турци одводили најугледније мушкарце а њих остављали верујући да неће издржати сурове услове. Ми све то морамо да имамо у виду, и никако не смемо да заборавимо, без обзира што су нам на свим странама потребни пријатељи. Свети Сава је рекао „Не тражите нове пријатеље код старих непријатеља“, и та његова мисао важи за сва времена! Морам томе да додам да је Галоа у већ споменутој поруци српском народу рекао шта је Католичка црква и да сам ја, студирајући Политичке науке у Загребу, кроз предмет историја религије научио да је најпоганија била Католичка црква из Рима. И да је највише хришћана у Европи убијено уз благослов Католичке цркве у Првом и Другом светском рату.

Са формирањем ДЗ Србија и Црна Гора буквално је почело нескривено поништавање српског народа у Црној Гори као конститутивног. Скоро смо сведочили и кулминацију на коју су Срби као национална мањина одговорили литијама. Како видите будућност државе зване Монтенегро?

Јасно је, ваљда, кад се зна да је после НАТО агресије која, иначе, траје до данас, ДЗ Србија и Црна Гора формирана као прелазно решење ка сецесији до које је дошло 2006. године на недемократском референдуму. На референдуму нису могли да гласају држављани Црне Горе који живе у Србији, а председник референдумске комисије био је странац др Франтишек Липка са правом златног гласа. Референдум не би успио да се актуелна власт у Србији није прећутно сложила за отцепљење. И да је последњег дана протеклих избора у мом родном крају сваки глас плаћан 700 евра. Васојевићи су, наравно, били против свега овога, али на другој страни је била власт Црне Горе подржана од најмоћнијих западних земаља која је током НАТО агресије уместо мобилизације прогласила радну обавезу, а ко није дошао на посао добио је отказ. Ја сам током НАТО агресије био у Подгорици, а после агресије у децембру 1999. године командовао војском која је наспрам себе имала полицију са упереним цевима. Нашом одлучном акцијом избегли смо шире сукобе. Ништа се отад није променило код актуелне власти, а исход смо видели на изборима. Надам се да је то само још један у низу изузетно тешких периода српске историје које смо савладали. И да ће после великог и неминовног геополитичког прекомпоновања света Срби поново бити „свој на своме“, чему ће значајан допринос дати неки нови Васојевићи.

Невенка Стојчевић

Др Лука Кастратовић, Предсједник Удружења Васојевића

Лука Кастратовић рођен је у селу Трешњеви, општина Андријевица. Основну школу завршио је у родном месту, гимназију у Иванграду (Беранама), Војну академију противваздушне одбране у Задру, Високу војнополитичку школу Југословенске народне армије у Београду, Школу националне одбране у Београду, Факултет политичких наука у Загребу. Магистрирао на Војној академији у Београду, а докторирао на Факултету цивилне одбране у Београду и стекао звање доктор наука одбране, безбедности и заштите. Почасни је доктор Европског универзитета у Београду.

У противваздушној одбрани био је на дужностима од командира вода до команданта пука, затим на дужностима референта и помоћника команданта на тактичком, оперативном и стратегијском нивоу, командант аеродрома Батајница (Београд) и Голубовци (Подгорица), Начелник сектора цивилне одбране и Помоћник Министра одбране за цивилни сектор СР Југославије и Државне заједнице Србија и Црна Гора.

Био је председник Савета Факултета цивилне одбране 2002-2003. године.

Редовно је унапређиван од чина потпоручника до генерал-мајора. Службовао је у Бихаћу, Загребу, Ужицу, Подгорици и Београду.

Учествовао је у одбрани од НАТО агресије 1999. године.

Одликован је бројним одликовањима:

Орденом за војне заслуге са сребрним мачевима (1977),

Орденом народне армије са сребрном звијездом (1982),

Орденом заслуга за народ са сребрном звијездом (1987) и

Орденом витешког мача првог степена (1999).

Поред бројних захвалница, повеља и других признања добитник је

највишег општинског признања, завичајне награде Андријевице, дипломе "17. јули", за очување угледа војске и државе, као и средине из које је потекао (2001),

Медаље за официрску храброст, од Међународног консултативног комитета официра у резерви (2013),

Спомен медаље српских ратника 1914 – 1918. (2014),

Медаље српских генерала, од Клуба генерала и адмирала Србије,

Медаље "25 година националне асоцијације официра у резерви Русије " (2018)

Медаље "90 година Добровољне организације пешадије, авијације и морнарице Русије" (2019) и

Војне споменице 20. годишњица одбране Отаџбине од НАТО агресије.

Предсједник је Извршног одбора Клуба генерала и адмирала Србије и председник Удружења Васојевића.

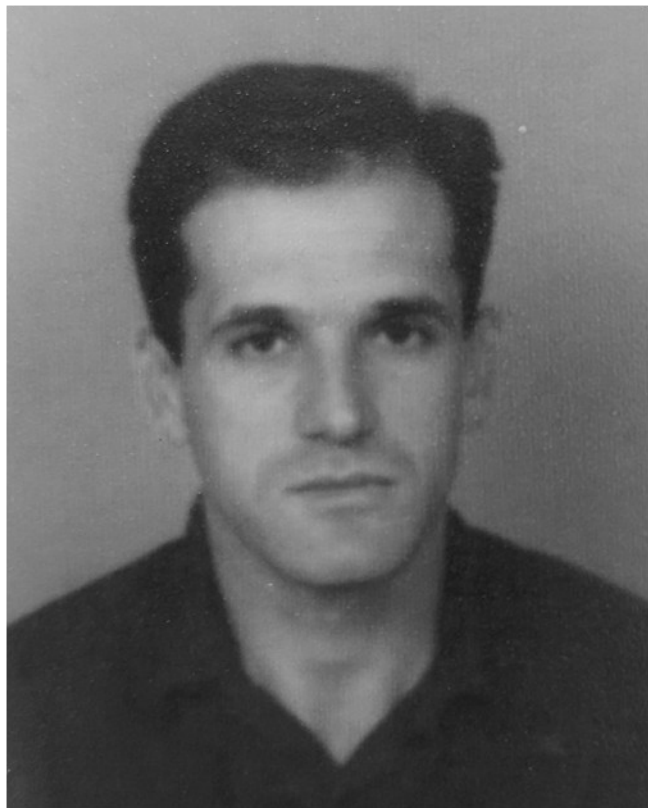
Активно је учествовао у изради *Војне доктрине СР Југославије*, *Стратегије националне безбедности СР Југославије*, *Стратегије одбране Србије и Црне Горе* и у научно-истраживачком пројекту Генералштаба Војске Југославије *Примена логистичког приступа у организовању Војске Југославије*.

Аутор је књига *Доктори наука из Васојевића*, 2010, *Сердари, војводе и генерали из Васојевића*, 2013, и *Развој цивилне одбране у Републици Србији – нови модел*, 2015.

Ожењен је, супруга Јелка, рођена Бобић (1951.), наставник српског језика, син Небојша (1976.) инжењер машинства и дипломирани инжењер производног менаџмента и син Ненад (1977), дипломирани фармацеут – медицински биохемичар. Од Небојше има унука Страхину и унуку Ирину.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Радош Зечевић

Рођен је 20. 04. 1962. године на Веруши - општина Подгорица. Основну школу завршио је у Лијевој Ријеци. Средњу школу завршио је у Подгорици, економску школу "Мирко Вешовић" - правно-економски смјер, после тога одслужио је војни рок (1981-82) у Подгорици.

Правни факултет је завршио у Подгорици, дипломирао 1988. године. Приправнички стаж и прво запослење одрадио је у Основном суду у Подгорици. После неколико година напустио је посао у струци и основао приватну фирму.

Политиком је почео да се бави 2000. године. Од тада до данашњег дана је ангажован на разним пословима у Новој српској демократији. Председник одбора за Подгорицу је већ 8 година.

2019. године на посланичкој функцији замијенио је г. Андрију Мандића. На изборима одржаним 30. августа 2020. године изабран је на посланичкој листи за актуелни сазив Скупштине.

Ожењен и отац троје дјеце — сина и двије кћерке.

Цетињски манастир

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Драган Радевић,

потпредседник за међународну сарадњу и јачање братских односа Србије и Црне Горе

Драган Радевић

Драган Радевић је рођен 1953. године у Беранама. Дипломирао је журналистику на Факултету политичких наука у Београду. Новинарством је почео да се бави почетком седамдесетих година прошлог вијека, као сарадник многих омладинских и студентских гласила. Био је главни уредник: "Политиколога", "Априлца", "Реке једне младости"...

Цео професионални век провео је у новинарству, радећи у нашим највећим новинским кућама: "Борби", "Политици", "Дневнику", "Филмским новостима" и "Гласу Црногораца". Сарађивао је у готово свим дневним листовима бивше СФРЈ: "Побједи", "Ослобођењу", "Вјеснику", "Новој Македонији"... Затим у "Студенту", "Интервјуу", "Новостима 8", "Нади", "Просветном прегледу", "Видицима", "Стварању"... Средином седамдесетих Радевић је дописник "Омладинских новина", листа омладине Србије, из Крушевца. У "Борбу" прелази 1978. године, као сарадник, затим коментатор и уредник "Београдске рубрике" тог тада југословенског листа. Био је један од најбољих младих новинара и водићи политички коментатор. Као уредник "Београдске рубрике" извео је на новинарски пут неколико генерација младих новинара који су касније обележили и обликовали југословенско новинарство". У лист "Политика" Драган Радевић прелази 1988. године, где је био водећи политички коментатор, шеф "Политикиних" извештача са великих догађаја и конгреса, као и уредних овог листа. У том времену "Политика" се препознавала по његовим коментарима. Од 1989. до 1991. године, коментатор је и Радио-телевизије Београд, у оквиру ударног ТВ Дневника и јутарњег програма. Учествовао је у оснивању РТВ Политика, где је имао редовни коментар и водио тада гледану информативно-политичку емисију "Отворени екран". Деведесетих година Радевић је био први главни и одговорни уредник "Глас Васојевића". Тих година уређује и општински лист "Стари град". Прва вишестраначка Скупштина АП Војводине именовала је 1991. године Драгана Радевића за главног и одговорног уредника новосадског листа "Дневник", где остаје у два мандата, до маја 2000. године. Био је генерални директор ове велике новинске куће. Радевић је 1996. године основао први југословенски нус магазин у Војводини, "Недељни Дневник", у којем су сарађивали

најпознатији ствараоци из политичког, културног, умјетничког и уопште друштвеног живота. Карактеристично је да је у доба санкција и изолације наше земље баш овом недељнику интервјуе дали готово сви амасадори западних земаља. Радевић је од "Дневника" направио најцитиранију југословенску дневну новину. Отворио је дописништво "Дневника" за Црну Гору, а овај лист је почео први пут да се продаје и чита у овој републици. Осавременио је Редакцију, која је међу првима компјутеризована. Радевић је врстан извештач и хроничар. Посебно је у југословенском новинарству запажена, а од "Борбе" награђена, серија репортажа са Косова и Метохије 1982. године, после контрареволуционарних догађања у овој покрајини. Објавио је на стотине запажених интервјуа, коментара, репортажа, рубрика, осврта и цртица из свеукупног живота наше земље, бивше и садашње. Извештавао је из далеке Кине, Монголије, Русије, Грчке, Италије, Шпаније, Танзаније, Зимбабвеа, Гане и Гвинеје. По одласку из "Дневника", Радевић је био заменик директора Савезне управе царина. За директора и главног и одговорног уредника Савезне јавне установе "Филмске новости", изабран је почетком фебруара 2001. године. Средином 2002. године, преузима у Подгорици, као главни уредник, уређивање "Гласа Црногораца", једне од најстаријих дневних новина у нашој земљи.

Драган Радевић је добитник највећег признања Удружења новинара Србије, за уређивачки рад, награде "Димитрије Давидовић". Носилац је и највишег признања Југословенског савета за развој менаџмента и Института за интернационални менаџмент, Европског универзитета у Београду, као најбољи југословенски менаџер у области медија за 1997. годину, награде за животно дело, као и многих других награда и признања.

Преко три деценије бављења новинарством кроз смутно и зло време, Радевић је ишао властитим путем, на свој ризик, осликавајући, жигошући и предвиђајући многе догађаје, преживевши до сада два-три живота у поређењу са неком мирнијом професијом. Увек верни судионик времена, наших личних и колективних судбина. Нити се професије могу градити, нити може бити новинара изнад свог времена и народа у коме ствара. То свето правило Драган Радевић је одавно научио и одувек га се придржавао. Зато је у циклусу који раје, драму своје земље и свог народа преживљавао и преживљава као сопствену.

Зграда "Дневника" у Новом Саду

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

**Мирослав Стојановић, потпредседник,
председник за међународну сарадњу и
председник издавачке делатности**

МИРОСЛАВ СТОЈАНОВИЋ

Новинар, публициста, спољнополитички коментатор

За дигиталну енциклопедију Википедија, Мирослав Стојановић је „познати српски новинар и публициста“. Википедија га је уврстила и на листу „познатих Срба из Црне Горе“.

Мирослав Стојановић је рођен 30. јануара 1941. (отац Малиша- Машо Стојановић, мајка Милена, рођена Барјактаревић) у селу Трешњеви код Андријевице, Црна Гора.

Основну школу завршио је у селу Трешњеви код Андријевице, нижу гимназију у Андријевици, вишу у Беранама (тадашњи Иванград). Дипломирао је на Филолошком факултету Београдског универзитета, група за југословенску и светску књижевност.

Кратко време (од 1964. до 1966.) био је професор књижевности и српског језика у Грађвинском школском центру, Архитектонска школа, у Београду.

По одслужењу војног рока (Школа за резервне официре у Билећи, 30. класа), све до пензионисања (2006), био је новинар у дневном листу „Политика“. Прешао је пут од сарадника на Београдској хроници, до заменика главног уредника и одговорног уредника најугледнијег и најстаријег листа у Србији, Југославији и на Балкану. Сарађивао је и са бројним медијима изван „Политике“ куће, листовима, радио и телевизијским станицама.

Стални дописник „Политике“ из Немачке био је у три мандата: Бон, тадашња Западна Немачка, од 1985. до 1991, затим од 1992. до 1996, Берлин - уједињена Немачка – од 2003. до 2006. године.

За извештавање из Немачке добио је велику, годишњу, награду „Политике“ 1987. Годину дана касније, у анкети слушалаца радија „Политика“, проглашен је за најбољег дописника из иностранства.

Као специјални дописник „Политике“ извештавао је из више европских држава, затим Сједињених Америчких Држава и Кине.

Извештавао је и са великих (историјских) скупова (чувени Самит Европске уније у Мастрихту, „рађање“ монетарне уније и евра) потом Конференције о Југославији под руководством лорда Питера Карингтона (Хаг, Брисел, 1991).

Носилац је неколико ордена за „заслуге за народ“ и две награде за животно дело: Удружења новинара Србије и Савеза новинара Југославије.

Као спољнополитички коментатор гостовао је, и гостује, на више телевизијских станица (Радио телевизија Србије, Радио телевизија Војводине, Б 92, Прва, Хепи, Пинк). Стални је спољнополитички дописник недељника „Печат“ од његовог оснивања.

Мирослав Стојановић се бавио и публицистиком. Објавио је, поред осталог: „Рушење једног света“ (о паду Берлинског зида). „Европа за почетнике“ (прва книга код нас о организацији и функционисању Уније), „Интернационалне релације“ (књига о међународним односима, коауторство са проф др Милијом Зечевићем).

Члан је Удружења новинара и Управног одбора српско – индонежанског друштва „Нусантара“

Живи у Београду, са супругом Мирјаном. Има ћерку Ану, архитекту, и унуку Хану, ученицу Основне школе „Свети Сава“.

Издавачка хроника “Гласа Васојевића”

СВЕДОЧЕЊЕ О ВЕЛИКИМ ЉУДИМА И ДОГАЂАЈИМА

На страницама „Гласа Васојевића“ обележено је, и забележено, све што је било од посебног значаја за велико српско племе, Васојевиће, и саму Црну Гору

Не без поноса, у дугој хроници издавачке делатности „Гласа Васојевића, спомињем посебно издање „Гласа Васојевића“, посвећено Његошу. Штампанем специјалног издања, Удружење Васојевића укључило се овим подухватом у обележавање велике годишњице, два века од рођења црногорског владике и господара, „највећег Србина међу песницима и највећег песника међу Србима“, Петра Петровића Његоша.

То посебно издање је, бесумње, могло да буде посебна књига, с обзиром на број заступљених звучних ауторских имена: Јован Цвијић, Јован Скерлић, Слободан Јовановић, Исидора Секулић, Иво Андрић, Михаило Лалић, Милован Ћилас, Добрица Ћосић, Радован Лалић, Милосав Бабовић, Слободан Томовић, Миро Вуксановић, Јован Стриковић... И, такође, знаменитих песничких имена: Бранко Радичевић, Милош Црњански, Трифун Ђукић, Душан Костић, Стеван Раичковић, Матија Бећковић, Александар Ивановић, Момир Војводић, Драгомир Ђулафић, Радослав Пајковић...

Његош и Васојевићи

„Глас Васојевића“ је, кад је реч о Његошу, обележио посебно и сто седамдесету годишњицу од објављивања „Горског вијенца“, писаног на народном језику, чиме је означена дефинитивна победа велике, револуционарне језичке реформе великог Вука Стефановића Караџића. Личности, такође, историјског формата, којој је „Глас Васојевића“, такође посветио посебну пажњу у програму Удружења Васојевића.

У том контексту, и Његошевом „сазвежђу“, нашла су се и три знаменита Васојевића о којима је „Глас Васојевића“ посебно писао: игуман Мојсије Зечевић, „легенда још за живота“, човек од посебног поверења младог владара, мудри саветодавац и посредник у најделикатнијим мисијама, могући литерарни узор и инспирација за, такође мудрог игумана Стефана у „Горском вијенцу“, „самоуки војни геније“, војвода Миљан Вуков, који је, уз игумана Мојсију Зечевића, пресудно допринео окретању Васојевића Црној Гори и Никола Васојевић, кнез, важна личност у више држава (Русија, Турска, Енглеска, Србија и завичајна Црна Гора), познавалац многих језика, политички авантуриста и трагична судбина. Војвода Симо Кастратовић, који је заједно са Мојсијем Зечевићем дао највећи допринос да се Васојевићи и Срби не потурче.

Животопис Михаила Лалића

У серији текстова о гласовитим и умним људима из нашег „вилајета“, „Глас Васојевића“ посветио је посебну пажњу, и простор, у једном од првих, и најважнијих, у том редоследу: Михаилу Лалићу. Читаоци „Гласа“ су, тако, имали прилике да се потпуније упознају са „животописом“ знаменитог земљака, од његових гимназијских дана у Беранама, до позних година, када је овенчан славом и највећим признањима у ондашњој, великој, Југославији: награда АВНОЈ-а, Његовеша награда, Нинова награда...

На страницама „Гласа“ обележено је и једно драгоценост сведочанство о литерарним стазама великог писца, „Лелејске чесме Михаила Лалића“, из пера познатог професора књижевности Беранске гимназије, Милоша Вулевића.

Неспорна научна достигнућа

Иако су, кад је реч о аутору ових редака, превагу могла да имају књижевна дела, „Глас Васојевића“, никад није превиђао и значајна научна дела наших, такође знаменитих, земљака.

На страницама „Гласа“ су посебан, заслужан публицитет, имале књиге које су, у својим областима, значиле велики догађај и подухват. Таква је књига о историји југословенског банкарства проф др Мидодрага Зећевића, чија интересовања су била многострука (о томе сведочи последња његова књига мудих поука и порука великог броја знаменитих људи и мислилаца).

С неспорним разлогом „Глас Васојевића“ поклатио је посебну пажњу још једном великом земљаку, и његовим филозофским делима, Слободану Томовићу. „Удружење Васојевића“, његов почасни председник, заслужно је за штампање Томовићевог капиталног дела, филозофског лексикона с импресивним бројем јединица.

У дугој и богатој хроници „Гласа Васојевића“ нашла су заслужено место и простор, између осталог, књига Миљана Зећевића о братству Зечевића, истраживачка сведочења, и сведочанства, Драгана Радевића о трагичним црногорским деобама и усудима.

На крају: на страницама „Гласа“ нашла су се и бројна признања академске, европске заједнице, оснивачу „Удружења Васојевића“ и иницијатору његовог листа, „Гласа Васојевића“, који обележава важан јубилеј.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Стана Божовић

Потпредседница Удружења Васојевића

Поносна Васојевка која своје порекло и са очеве и мајчине стране у свакој прилици истиче, рођена је у Беранама 15. јануара 1962. год. Своје основно и средње образовање завршила је као један од најбољих ученика у Беранама и након тога наставила даље усавршавање у Београду. Диплому логопеда стекла је на Дефектолошком факултету Универзитета у Београду. Мастер студије завршила је у области туризма а докторирала је одрживи развој и животну средину.

Стана Божовић један је од оснивача Српске напредне странке у којем је од оснивања председница Одбора за популацију, бригу о деци, породици и социјалној заштити. Бирана је за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије (2012), листа Српске напредне странке.

У градској управи града Београда обављала је дужност секретара Секретаријата за децију и социјалну заштиту (1998 – 2000).

У прелазној влади премијера др Зорана Ђинђића обављала је дужност коминистра у Министарству за рад, борацка и социјална питања (октобар 2000 – јануар 2001).

У влади премијера проф. др. Војислава Коштунице, обављала је дужност помоћника министра у Министарству трговине, туризма и услуга (2004-2007).

Државни секретар у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, 2012 – 2013, (задужена за родну равноправност и безбедност и здравље на раду) у влади премијера Ивице Дачића.

Државни секретар у Министарству енергетике, развоја и заштите животне средине, 2013-2014, (задужена за област животна средина) у влади премијера Александра Вучића.

Државни секретар у Министарству пољопривреде и заштите животне средине, мај 2014 – август 2017, (задужена за област животна средина) у влади премијера Александра Вучића.

Државни секретар у Министарству за рад, запошљавање, борацка и социјална питања, август 2017- октобар 2020, (задужена за антидискриминацију, родну равноправност, популациону политику, бригу о деци и старима) у влади премијерке Ане Брнабић.

Кроз целокупно досадашње радно ангажовање, које је већим делом укључивало руковођење у организацији послова, бавила се стручним усавршавањем кроз разне видове учествовања на семинарима, стручним скуповима, саветовањима, као организатор и предавач, као и кроз континуирано проучавање прописа и праћење стручне литературе од значаја за успешно обављање послова из делокруга рада.

У току свог мандата као шеф преговарачке групе, животна средина и климатске промене 27, координационог тела за процес приступања РС Европској унији, успешно завршила експланаторни и билатерални скрининг. Руководила групом од 80 чланова и 22 институције што је резултирало усвајањем пост скрининг документа у Европској комисији „Статус и планови преношења и спровођења правног оквира Европске уније за поглавље 27, животна средина и климатске промене“

Председница је Савета Владе Републике Србије за праћење реализације Акционог плана за *Стратегију превенције и заштите од дискриминације* од августа 2018. године.

Потпредседница Савета Владе Републике Србије за унапређење међугенерациске сарадње и солидарности од јануара 2018.

Председница Савета Владе Републике Србије за родну равноправност од 2012.год. Потпредседница политичког савета Владе Републике Србије за имплементацију *Резолуције УН 1325 – жене, мир, безбедност* (2012-2015). Чланица Комисије за жене Олимпијског комитета Србије која је радила на унапређењу положаја жена у спорту (2012-2014). Национална директорка Програма Имплементације националне стратегије за унапређење положаја жена и промоцију родне равноправности од 2012. до 2014. Потпредседница Управног одбора регионалне мреже *Жене Медитерана- Балкана и Северне Африке*. У мају 2017, у Женеви на Конференцији Уједињених нација о негативном утицају опасног загађења на животну средину и здравље људи, додељено јој је признање *Пионир родне равноправности у детоксикацији*, награда која промовише партнерство на свим нивоима и у свим секторима као предуслов одрживог развоја чиме је посебно похваљен њен политички допринос укључивања аспекта људских права односно родне равноправности у заштиту животне средине и здравља људи. Посебне успехе постигла у координацији локалних самоуправа и донаторских инвестиционих фондова у циљу изградње еколошке инфраструктуре у Србији. Развијајући иницијативе за регионалну сарадњу на подручју западног Балкана у области заштите животне средине и климатских промена, допринела да Србија добије лидерску улогу у овом сектору. Чланица је Мултисекторске радне групе Владе Републике Србије за одрживи развој и спровођење циљева *Агенде 2030*.

Представљала Владу Србије на климатском самиту у Паризу (ЦОП 21) са излагањем на четири сесије где је представила и план о смањењу емисија штетних гасова које је РС усвојила међу првих 10 земаља на свету. У Влади премијерке Ане Брнабић у новембру 2020.год. поново је именована за државног секретара у Министарству за рад, запошљавање, борацка и социјална питања.

Удата је и мајка двоје деце. Живи и ради у Београду.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Вук Дедовић, секретар

Председништва и председник подружнице Савино Село

Рођен је 13. јануара 1951. године у Савином Селу, општина Врбац, Република Србија од оца Илије и мајке Росе, рођене Вулетић. Ожењен са Милком Мајсторовић из Врбаса.

Одновну школу је завршио у Савином Селу, а срењу економску у Врбацу, био је студент Економског факултета у Суботици, али је прекинуо студије сплетом животних околности, па се запошљава у Кањижи и ради у “Елити” као комерцијалиста, после 4 године се враћа у Савино Село и ради у

“Витамиксу” до 1992. године, када оснива приватно предузеће ДОО “Грачаница” Кула. У Кули живи и ради, и то врло успешно. Предузеће “Грачаница” се бави трговином на велико и мало. Бавио се спортом—фудбал је играо за ФК “Будућност” из Савиног Села, ФК “Потисје” Кањижа и ФК “Сента” из Сенте, познат је био као играч малог фудбала и на турнирима је биран неколико пута за најбољег играча.

Активан је члан и један од оснивача Удружења Васојевића—подружница у Савином Селу. На оснивачкој скупштини биран је за потпредседника подружнице, а сада је председник Удружења. Председник је клуба ветарана ФК “Будућност” у Савином Селу.

Милета Зечевић, потпредседник и

председник Удружења Васојевића «Васо»

Милета – Мишо Зечевић, рођен 1937. године у Веруши. Осмогодишњу школу завршио је у Лијевој Ријеци. Два разреда гимназије завршава у подгоричкој гимназији, а затим одлази за Београд. У Београду завршава Хидрометеоролошку школу. Послије школовања долази у Црну Гору и запошљава се у Републичком хидрометеоролошком заводу, гдје свој радни вијек проводи до пензионисања.

У периоду када у Црној Гори почиње оснивање народних скупштина, као остала племена и Васојевићи су основали своје

удружење и то: Удружење Васојевића „Васо“ – Лијева Ријека. Са удружењем изабрано је и руководство са Управним одбором. За председника тог удружења изабран је Мишо Зечевић.

То удружење од оснивања па до данас остварило је пуно значајних резултата на територији читавих Васојевића.

Прво и основно на обнови уједињења Васојевића, заједничком окупљању, заједничком обнављању наших светиња, на обнављању слава и много тога. Пуну и праву сардању у свим подухватима имали смо са Удружењем Васојевића из Београда, као и са Епархијом Будимљанско-никшићком и Митрополијом црногорско-приморском.

Храм Христовог васкрсења у Подгорици

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Доброслав Бојовић

Иако није кумовао називу фирме на чијем је челу већ шест година скоро да не постоји бољи термин за опис његове пословне филозофије од једноставног „Напред”. По локацији економиста, прешао је пут од приправника у Беобанци, каријеру градио у финансијском и секторима металне и прехранбене индустрије, а онда је одлучио да инвестира у једну од највећих српских грађевинских фирми. "Одшколовао" је више од 500 људи, већина њих постали су успешни пословни менаџери, а он је највише научио од Борке Вучић и Саве Кнежевића, некадашњег директора "Дијаманта". Иако је за више од три деценије пословања бележио скоро само успехе, каже да би "да може све поново доста тога променио".

Доброслав Бојовић рођен је 7. новембра 1957. у Андријевици, у радничкој породици. Одрастао је уз брата близанца Драгослава, млађег брата Добрашина и сестру Драгану са којима је и данас нераздвојан.

Бојовић се на почетку каријере бавио инвестиционим инжењерингом, затим трговином репро материјалима, као и допунском прерадом. Највећа прекретница у његовом пословном животу догодила се средином 90-их година, када се осим инвестиционог инжењеринга непосредно укључио у привреду и посветио реалној економији.

Компаније "Напред", која има више од шест деценија искуства у грађевинарству, тренутно ради више од 70.000 квадрата у објектима у Београду, од чега је 70% инвестиција у завршној фази. Осим пројеката

у Србији, "Напред" послује на тржиштима Словачке, Аустрије, Руске Федерације, Белорусије. Домаћа компанија ускоро ће се вратити и на градилишта Либије, Кувајта и Алжира.

Директор је и власник "Енергопројекта".

Признања и награде

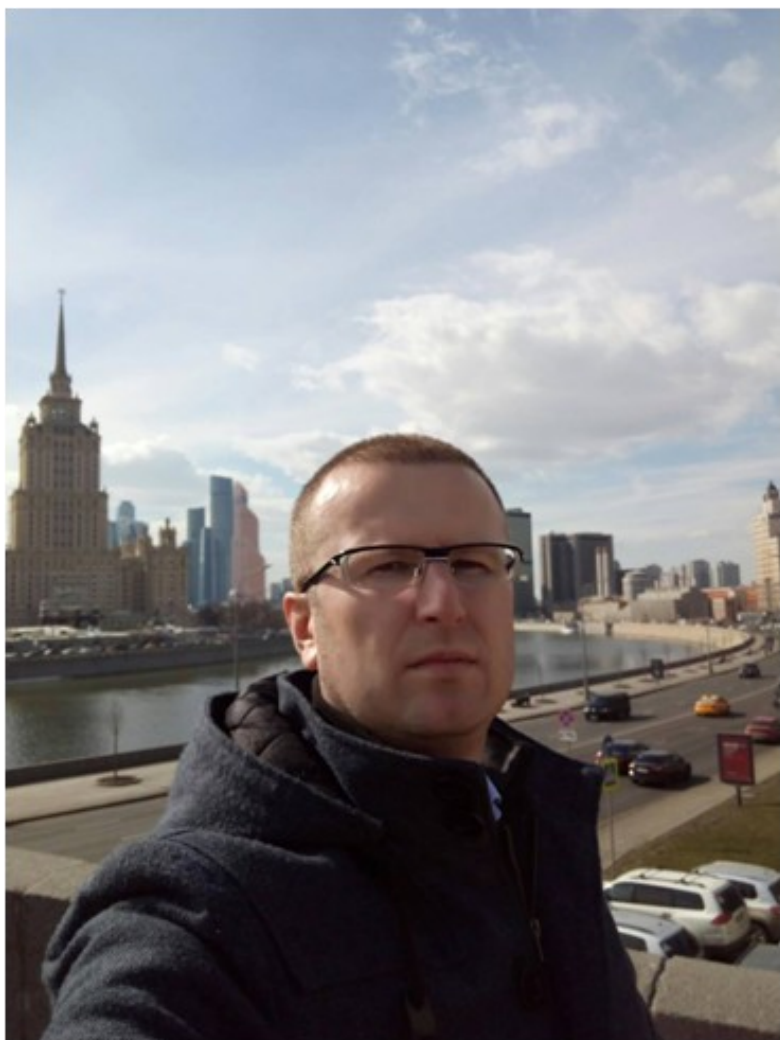
- Менаџер године за грађевинарство у 2006 год. - Привредна комора Србије
- Повеља Капетан Миша Анастасијевић, за најбољу компанију - Клуб привредних новинара Србије
- Плакета „Најевропљанин 2009“ - признаје за највећи допринос у повезивању наше земље са Европом у области привреде - Прва европска кућа Београд, Србија
- Признање „Менаџер године у грађевинарству у 2009 год.“ - Клуб привредних новинара Србије
- Награда „Бизнис партнер 2010“ у области грађевинарства - Масс медиа Интернационал
- Регионална награда „Бест партнер 2010“ - Масс медиа Интернационал

Зграда Енергопројекта

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Милан Ћиров Бабовић

Милан Ћиров Бабовић рођен је 18. марта 1979. године у Беранама. Стасавао је уз топло очинско крило познатог хирурга, ерудите и васојевићког трибуна. Основну школу и чувену Беранску гимназију, која је ових дана обележила век и седам година од оснивања, завршио је са одличним оценама.

Дипломирао је на Факултету политичких наука у Београду на смеру новинарство. Од 2003. године је запослен у редакцији “Вечерњих новости”. Прошао је све степенике у колективу барјактара објективног и истиног новинарства – од београдске рубрике до садашње позиције заменика главног уредника и уредника политичке рубрике.

Интервјуисао је практично све лидере који су чинили или чине политичку панораму Србије – од страначких првака, председника државе и владе, министара, као и неколицину високих страних званичника. Извештавао је из Уједињених нација, као и са значајних сусрета актуелног шефа државе са Владимиром Путином и Си Ђи Пингом.

Осим редовних активности које подразумева уређивачки рад, редовно пише колумне које углавном обрађују националне теме.

Ожењен је и соју Васовом је придружио два цвета – Василија и Владимира.

Зграда Вечерњих новости у Београду

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА (по азбучном реду)

Проф. др Драган Вуканић

Др Драган Вуканић, MSc med (из области неонаталне хирургије), специјалиста дечјег хирурга, рођен је 1956. године у Андријевици. Запослен је на Медицинском факултету Универзитета у Београду, наставна база Универзитетска дечја клиника у Тиршовој бр 10. Магистарску тезу из неонаталне хирургије одбранио је 1988. године. Тренутно је на субспецијализацији на педијатријској урологији.

Усавршавао се на дечјој ортопедији СМН Чикаго, а после тог искуства био је први експерт у нашој земљи за конгениталне аномалије из дечје ортопедије. Радио на дечјој урологији код Casey Firlit-a, а затим завршио курс из микро хирургије са специјализацијом за дечју гениталну хирургију. Обавио је 1983. прву микро хируршку гениталну операцију на деци у нашој земљи користећи иновативни и нови хируршки тренд у свету.

Уводи у праксу литротипсију у уринарном тракту код деце 2002.

Као члан тима Douglas Stephans-a, са North Western Универзитета, изучавао урођене аномалије урогениталног система.

Био је сарадник John-a Raffensperger-a, из Childrens memorial Hospital, из Чикага, САД, на специјализацији неонаталне хирургије. Завршио интензивне курсеве «Новине у дечјој хирургији» у Тревизу, Италија. Сарадник William-a Caplan-a, North Western University and Children's Memorial Hospital у Чикагу, САД.

- од 1981. године члан је Српског лекарског друштва;
- од 1985. године био је члан Југословенске асоцијације дечијих хирурга;
- од 1994. године био је члан Лекарског друштва Црне Горе;
- од 2002. године био је члан Асоцијације Херниолога Југославије, а сада Савеза Херниолога Србије;
- од 2002. године члан је Научног комитета Асоцијације Херниолога Србије;
- од 2003. године стални је судски преводилац са линценцом.
- Активни члан светског удружења за туморе код деце – SIOP, и национални координатор – саветник за област хирургије.
- Активни члан светске интернационалне педијатријске трансплантационе асоцијације - ИРТА. (за трансплантацију ткива и органа код деце).
- Члан светске и европске асоцијације Дечјих хирурга.
- Члан светске и европске асоцијације Дечјих уролога.
- Оснивач и активни члан светског удружења за васкуларне приступе - VAS - Предводник је тима за трансплантацију бубрега код деце у Универзитетској дечјој клиници у Тиршовој у Београду, и члан националне асоцијације.

Изабран је за почасног доктора наука Европског универзитета.

Др. Драган Вуканић је ожењен и отац двоје деце. Познат је по свом хуманитарном раду, великој енергији и интересовањима која далеко превазилазе професију којом се бави. У слободно време бави се и пчеларством. Говори, чита и пише енглески и руски језик

Проф. др Милован Живковић

Проф. др Милован, Николе, Живковић, дипл.инж.маш., дописни члан Академије инжењерских наука Србије, рођен је 1957. год. у Беранама. Одрастао је на Бучу где и сада има породичну кућу. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду. Магистарски рад и докторску дисертацију, „Термомеханички напони на дисконтинуитетима геометрије цилиндричних површина“, одбранио је на истом факултету. Био је на усавршавању у Русији и Аустрији. Урадио је велики број Главних пројеката различитих врста објеката, конструкциону документацију геме више десетина производа и реализовао многе објекте и технолошке линија из области термотехнике, процесне технике и енергетике у земљи и иностранству. Бави се и компјутерским моделирањем и прорачуном структура у области топлотне технике и енергетике што заједно са струјно-термичким прорачунима и познавањем прописа чини заокружен циклус у процесу стварања или побољшања објеката или производа. Реализовао је апарате и уређаје који су први пут направљени у земљи и региону.

Радећи у привреди, у циљу побољшања производа, основао је и лабораторију за експериментална истраживања. Вршио је струјно-термичка мерења у циљу развоја дистрибутивних елемената са радијалним струјањем ваздуха након чега је реализована њихова производња. Значајна су и теоријско-експериментална истраживања из области буке климатизационих постројења. Касније се бави и експерименталном анализом напона, односно истраживањем напонског и деформационог поља код продора цилиндричних површина, као најчешћег облика дисконтинуитета геометрије, који су чести и неизбежни код енергетске и процесне опреме, под дејством термо-механичког оптерећења. Његова теоријска и експериментална истраживања резултат су решавања практичних проблема у привреди. Објавио је : монографију „Термомеханички напони цевовода и посуда“, приручник „Дистрибутивни елементи у климатизацији“ и педесетдва научна и стручна рада. Одржао је више предавања по позиву на међународним скуповима, у земљи и иностранству, која су штампана у целини. Урадио је рецензије за шест књига које су издате у Београду.

Учествује у настави на: Архитектонском и Машинском факултету, Инжењерској комори Србије и Алфа БК Универзитету. Држао је наставу на последипломским специјалистичким семинарима из термо-технике (међународна сарадња), акредитованим семинарима (Машински факултет) и специјалистичким курсевима у више градова Србије. Двадесет година је ментор и испитивач у комисије за полагање испита за добијање лиценци из области примењене термомеханике.

Последњих година бави се проблемима енергетске ефикасности, одрживог развоја и техничких прописа.

Ангажован је за рецензента америчког часописа „Енергу анд Буилдингс“, којег издаје позната издавачка кућа Елсевиер. Члан је редакционог одбора часописа „Климатизација, грејање и хлађење“, научно-стручног одбора међународног конгреса „Процесинг“ и научно-стручног одбора међународног конгреса „КГХ“(област термо-технике).

Председник је Савеза машинских и електротехничких инжењера и техничара Србије (СМЕИТС). Такође је и подпредседник Савез инжењера Србије (СИТС). Лиценцирани је инжењер за пројектовање и извођење радова и има положен стручни испит за гасну технику. Добитник је награда: Плакете КГХ, коју додељује „Српско друштво за климатизацију, грејање и хлађење“, и Повеље, коју додељује научно стручни часопис „Процесна техника“. Добио је звање „Заслужни члан“ Савеза инжењера и техничара Србије. Био је председник две комисије Института за стандардизацију: Индустијски цевоводи и Котловска постројења.

Радио је у Заводу за урбанизам (Беране), Термовенту (Боград) и МПРО Монтажа (Београд) као пројектант, конструктор и технички директор. Последњих четрнаест годин је директор предузећа „Цаппото Буилд“ у Београду, које се бави инвестицијама, и стални је сарадник два пројектна бироа.

Ожењен је и има два сина.

ИЗВРШНИ ОДБОР УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Др Владимир Дедовић,
заменик Председника

Владимир Дедовић рођен је у Београду на Божић 7. јануара 1980. године. Одрастао је и школовао се у Београду где је завршио Тринаесту београдску гимназију као један од најбољих ученика. Медицински факултет Универзитета у Београду завршио је 2007. године. Као лекар наставио је породичну традицију оца Мирослава, педијатра, и свога претка Вукоте Дедовића, једног од првих васојевићких лекара.

Владимир Дедовић од 2007. године ради у Сали за катетеризацију срца на Клиници за кардиологију Клиничког центра Србије. Од 2008-2010. био је стипендиста фонда “Србија за Ваше срце”. Професионалне почетке везује за рад са академиком, професором Миодрагом Остојићем. Академску специјализацију из кардиологије завршио је 2010. године одбравивши рад под менторством професора др Бранка Белеслина. Данас ради у тиму директора Клинике за кардиологију - академика, професора др Горана Станковића који му је и ментор на докторским студијама.

Специјалистички испит из интерне медицине положио је 2017. године, а 2020. године положио је испит из уже специјализације – кардиологије.

Током своје досадашње каријере, др Дедовић је урадио близу 10 000 процедура (коронарографија, перкутаних коронарних интервенције и других процедура катетеризације срца). Посебно се истиче велико искуство у перкутаним коронарним интервенцијама током акутног инфаркта срца. Број ових процедура који ради тим Клинике за кардиологију Клиничког центра Србије, чији је члан др Дедовић, спада међу највећима је свету. Поред рада у сали за катетеризацију срца на пословима интервентног кардиолога, др Дедовић ради као кардиолог и на другим одељењима клинике, одељењу интензивне кардиолошке неге и ургентног кардиолошког пријема.

Учествовао је у припреми већег броја интернационалних конгреса и *Workshop* -ова одржаних у Београду од 2008. године до данас, а који су угостили водеће светске интервентне кардиологе. Др Дедовић имао је привилегију да упозна, учи и ради са овим стручњацима. Учествовао је на десетинама интернационалних конгреса и курсева у Европи и Сједињеним Америчким Државама. Као истраживач и национални координатор учествовао је у 19 мултицентричних рандомизованих студија чији су резултати објављени у водећим медицинским часописима и саставни су део

актуелних препорука за лечење кардиоваскуларних болести.

Аутор је 122 научна рада, 35 радова објављених су у целисти, 7 радова индексирани су у Medline бази података. Учествовао је у припреми уџбеника Кардиологија (аутори академик Владимир Кањух, професор Белеслин, академик Остојић) из 2012. године. Аутор је поглавља *Акутна срчана слабост и кардиогени шок* у уџбенику *Кардиологија клинички водич*.

Владимир је рођен у браку Мирослава, педијатра, и Бранке, дипломираног етнолога. Сестра Мирослава је дипломирани биохемичар и живи и ради у Њујорку. Има малолетног полубрата Јована. Ожењен је Ксенијом (рођеном Жарковић), дипломираним инжењером електротехнике која се бави пројектима из области телекомуникација. Њерка Милена је предшколац.

“Одрастао сам на снажним Васојевићким традицијама. Долазак рођака код нас у Београд представљало је највећу радости и прилику за целаноћне разговоре о Андријевици и Васојевићима. Пред одлазак за Андријевицу данима нисам спавао од радости и треме. Моја прва сећања за Удружење Васојевића везана су за 89. годину када ме отац повео на скуп који је одржан изнад ресторана *Руски цар*. Од тада био сам чест пратилац своје оцу и са радошћу слушао и упијао приче о заједничком нам завичају. Као привилегију доживљавао сам друштво професора Милије Зечевића и других васојевићких великана. Живот доноси много радости, често је међутим и суров. И тешке тренутке као што је смрт родитеља, али и највеће радости као што је рођење детета, провео сам у друштву мојих Васојевића. Аранђеловдан у Савином Селу нешто је што сви, па и ја жељно ишчекујемо и радујемо се. Кад тад ће проћи и Корона”.

Андријевица

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Проф. др Давид Дашић

Давид Ђ. Дашић рођен је у Црној Гори (Брезојевице, Плав, 1941). Дипломирао је на Економском факултету, завршио магистарске и докторске студије на Правном факултету Универзитета у Београду, биран у сва универзитетска наставничка звања, стекао звање професора емеритуса и постао члан Српског научног друштва.

Обављао је више јавних функција у СФРЈ и Црној Гори: саветник Председништва СФРЈ, функционер у руководству Црне Горе, заменик савезног министра за енергетику и индустрију и председник југословенског дела Сталне комисије за коришћење нуклеарне енергије у мирољубиве сврхе при Савету за узајамну економску помоћ (СЕВ) у Москви, специјални саветник Савезне владе, амбасадору у Савезном министарству спољних послова и заменик шефа Сектор за међународне економске односе (1987–1989), генерални конзул СФРЈ у Њујорку и саветник Економског и Социјалног савета Уједињених нација (1989–1992), специјални саветник за спољну политику премијера СРЈ, изванредни и опуномоћени амбасадор СРЈ у Бразилу (1994–1999) и шеф Трговинске мисије Црне Горе у Вашингтону (1999–2001).

По завршетку дипломатске каријере 2004. наставио је академску активност. Редовни је професор на Правном факултету Универзитета Унион и у Европском центру за мир и развој Универзитета за мир Уједињених нација у Београду, као и гостујући професор на Дипломатској академији Министарства спољних послова Републике Србије.

Објавио је преко 250 библиографских јединица (књиге, монографије, чланци, брошуре, преводи, прикази, саопштења, осврти, рецензије и др.) из области макроекономије, микроекономије, међународне економије, међународних економских односа и дипломатије. Између осталих објавио је и књиге: Историја дипломатије – еволуција дипломатског метода у политичкој историји, Дипломатија – савремена и економска, Принципи интернационалне економије, Принципи економике, Тржишна економија – микро и макро разматрања, и Систем и политика цена (докторска дисертација).

Осам његових књига може се наћи у Конгресној библиотеци САД-а, од којих је за десет књига био рецензент и уредник, као и бројне књиге у којима је цитиран.

Говори енглески, португалски и француски, служи се руским и шпанским језиком.

Добитник је Ордена рада са златним венцем.

Плавско језеро

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Радослав Зечевић

Радослав Зечевић је рођен 10.3.1953. године у Виношкој код Берана, од оца Рада и мајке Станице, рођене Вучељић.

Основну школу и гимназију завршио је у Беранама а Економски факултет у Београду.

Ожењен је супругом Зорицом и има две ћерке, Јелену и Бојану, које су

дипломирани економисти.

Радну каријеру започео је у југословенском комбинату *Спорт* у Београду. Године 1980. прелази са радом у органе и организацију *Савеза синдиката Београда*, а 1983. године је именован на место секретара за финансије у органима *Синдиката Београда*. Године 1986. именован је на место првог секретара *Фонда за изградњу станова солидарности* на период од 5 година. За тај период планирана је изградња 5000 станова солидарности а програм је завршен за 4 године и 3 месеца, тј. 1. септембра 1990. године. Тада формира приватну фирму *Колзец* и напушта органе *Синдиката Београда*. Бави се увозом кафе и извозом смрзнутог воћа и поврћа. Године 1995. почиње изградњу фабрике дрвеноих штапића за сладолед коју је званично пустио у рад 1. септембра 1997. године. Технолошки је потпуно овладао производњом штапића за сладолед и кренуо са извозом прво у Италију, Грчку, Бугарску, Румунију а затим Хрватску, Швајцарску, Холандију, Шпанију, Аустрију, Мађарску, Француску, Немачку и др. Једном речју, извезао је штапиће за сладолед у тада свих 18 земаља Европске уније, а укупно у 48 земаља света на 4 континента. Поседовао је стандард ИСО 9001, ХАЦЦП стандард и Еколошки стандард 14000. Од 2002 до 2007. године добитник је прве награде за квалитет штапића за сладолед од тополе од Светске асоцијације сладоледске индустрије. Штапићи су се извозили у обе мултинационалне компаније Нестле и Унилевер, које чине преко 70% укупне светске производње сладоледа.

Године 2007. фабрика је потпуно изгорела у пожару и од тада се бави мањим бизнисом са својим ћеркама. Сада је пензионер и помаже ћеркама у бизнису.

Учествовао је у многим хуманитарним акцијама, као помоћ Дечијој клиници у Тиршовој и Институту за мајку и дете. Био је донатор обнове основне школе у селу Виношка и недавно Инфективној клиници у Београду.

Проф. др Владан Зечевић

Проф. др Владан Зечевић рођен је 22.06.1960. године у Беранама, Црна Гора, од оца Милутина Зечевића и мајке Радмиле Зечевић, рођене Петровић.

Основну школу и гимназију завршио је у Беранама. Активно се бавио и спортом, те је у том периоду био омладински репрезентативац Црне Горе у рукомету. По завршетку гимназије уписује Економски факултет у Београду, где 1984. године стиче звање дипломираног економисте. На Европском универзитету у Београду дана 31.05.2004. године стекао је академски назив магистра наука интернационалног менаџмента, а дана 11.07.2005. године пред комисијом Европског универзитета одбранио је докторску дисертацију под називом : „Ширење европске уније и процес транзиције у земљама Источне европе са посебним освртом на индустрију гвожђа и челика“, и стекао звање доктора наука. За доцента Европског универзитета изабран је 26.06.2012. године. Учесник је међународног научног симпозијума под називом „Развој менаџмента у Централној и Југоисточној Европи“, са темом „Стратегија развоја грађевинарства у Србији“.

Након завршеног факултета запошљава се у спољно трговинској фирми „Универзал“, Београд, где стиче одређено радно искуство у области спољно трговинских послова. Врло брзо, одлучује да се испроба у тада несигурним водама приватног бизниса где оснива фирму „Интерунион“, која се бавила увозом обуће и стиче завидне резултате у оквиру те бранше. Опробао се, у међувремену, као приватни предузетник у различитим делатностима и пословима, да би 31. марта 1999. године основао компанију „Еурополис“.

Компанија „Еурополис“ почела је са радом баш у време НАТО агресије на Србију. Основна делатност предузећа била је спољна и унутрашња трговина производима од гвожђа и челика за грађевинарство, као и опрема за индустрију.

Шест и по година касније, 13. децембра 2005. године, извршена је суштинска програмска диверзификација покретањем продукције и отварањем „Нове фабрике“, тако да је „Еурополис“ постао доминантно произвођачка фирма, али је задржао и постојећу разгранату трговачку мрежу, која ће неколико година касније, у извозној експанзији Компаније одиграти значајну улогу.

„Нова фабрика“ направљена је за само 100 дана и представљала је највећу појединачну домаћу инвестицију у 2005. години, вредну више од 9 милиона евра. Огроман радни ентузијазам и најсавременија технологија, за само две године омогућили су Еурополису да постане лидер у производњи арматурне мреже, бинор носача, али и глатке и ребрасте арматуре свих дужина и пречника, односно, грађевинског материјала од челика.

Оснивач и власник унив. проф. др Милија Зечевић, професор емеритус

Европски универзитет

Београд, Цариградска 28, Цетињска 2, тел: +381 11 3341-583, 3221-118, Факс: 3229-392

www.eu.ac.rs; e-mail: eu@eu.ac.rs

ДВАДЕСЕТ ГОДИНА ФАКУЛТЕТА ЗА ЕВРОПСКИ БИЗНИС И МАРКЕТИНГ

Европски универзитет је самостална високошколска образовна и научна установа у чијем саставу се налазе факултети са акредитованим студијским програмима на свим нивоима студија.

У обављању своје делатности Европски универзитет обједињује образовни и научно-истраживачки рад и има дугогодишње искуство у реализацији наставе на свим нивоима студија и научним истраживањима, тако да представља део међународног, а посебно европског образовног, научног, односно, уметничког простора. Чланице Европског универзитета су Факултет за европски бизнис и маркетинг, Факултет за инжењерски интерационални менаџмент, Научни институт, као и факултети и институти по уговору из земље и иностранства.

Глас Васојевића већ 30 година афирмише програме Института који постоји од 1984. године, а 1985. године је постао државни, тачније друштвени научни институт.

За 36 година постојања у сарадњи са Француско-америчким институтом—МБА универзитетом (ИФАМ), образовани су бројни студенти, који су прве две године похађали у Београду, трећу годину у Паризу и стицали ББА диплому—Bachelor of Business Administration (преко 1000 студената), а МБА студије - Master of Business Administration је завршило више од 500 студената у Паризу и САД.

Сви дипломирани студенти су данас запослени у мултинационалним компанијама Америке, Европе, Аустралије, Новог Зеланда... Запослени су и у региону, а посебно у Србији и Црној Гори. У Србији су запослени у државној управи, министарствима, градској управи, општинама, јавним предузећима, као и у банкама (Рајфајзен банка, Банка Интеса, Сбер банка, ОТП банка, Адико банка...), Београдском сајму, јавним, приватним и иностраним компанијама из области нафтне, аутомобилске, фармацеутске, прехранбене... индустрије, маркетиншким агенцијама, туризму, хотелским ланцима, трговини...

Један број студената који су студирали ИФАМ—МБА универзитет постали су лидери у многим државама, а у Србији председник Владе.

ИФАМ—Француско-амерички институт за менаџмент и данас школује кадрове из Србије, Црне Горе, Европе, САД и члан је Европског универзитета.

Изузетну сарадњу Институт је остварио и са Менхетн институтом за менаџмент, Њујорк—европски кампус кроз реализацију студијских боравака студената 3-6 месеци на МИМ-у у Њујорку, а трогодишњи МИМ—ББА програм студија и једногодишњи МИМ-МБА студија, похађало је и завршило преко 1000 студената.

Институт и данас постоји и за 36 година рада није никада имао губитке, нити кредите и према томе, успешно послује.

Факултет за интернационални менаџмент је основан 1993. године, као први акредитовани приватни факултет. Од 2009. године, Факултет је акредитовао своје програме основних, мастер и докторских студија у техничко-технолошком пољу, научној области инжењерски менаџмент, а 2017. реакредитовао студијске програме на свим нивоима студија. За 27 година постојања, на овом факулету, завршило је и стекло дипломе: дипл. инжењер менаџмента, магистар наука интернационалног менаџмента, мастер инжењер менаџмента, доктор наука интернационалног менаџмента, доктор наука инжењерског менаџмента више од 1000 студената.

Факултет за европски бизнис и маркетинг је регистрован на Светог Петра Цетињског и Светог Луку, 31. октобра 2000. године и ове године слави 20 година успешног рада.

На акредитованих и реакредитованим студијским програмима, завршило је и стекло дипломе: дипломирани менаџер европског бизниса и маркетинга, мастер менаџер европског бизниса и маркетинга, доктор наука менаџмента више од 1000 студената који данас имају успешну каријеру у државним и јавним установама, приватним, домаћим и страним компанијама и мултинационалним корпорацијама.

Чланице Европског универзитета су и: Влатаком институт високих технологија (научни-истраживачко развојни институт), Београд; Институт за европске студије (државни научни институт), Београд; Европска академија наука, Беч, а Европски универзитет има и бројне чланице из иностранства, међу којима МИМ-менаџмент центар за мастер и докторске студије, Будимпешта; СМА-академија за менаџмент продаје, Беч; Интернационални универзитет Алберт Швајцер, Женева; Калмик универзитет, Русија...

Од самог оснивања Европског универзитета, визија проф. др Милије Зечевића темељи се на афирмацији филозофије менаџмента, бизниса, маркетинга и културе као науке и уметности, у циљу давања доприноса и изналажења ефикасних метода и модела који су од интереса за развој високог образовања, науке, развоја младих кадрова и даљег прогреса и просперитета друштва.

Као визионар и стратег, проф. др Милија Зечевић је основао Европски универзитет у функцији афирмације младих генерација Србије, Црне Горе, Републике Српске и других држава Европе и света.

Укључивањем искусних професора, али и младих научних кадрова у наставном процесу на свим нивоима студија, проф. др Милија Зечевић је формирао тим професора који су заједно са њим, захваљујући преданости, високој посвећености, креативности, иновативности и ентизијазму, већ више од три деценије успешно извели и афирмисали велики број младих стручњака спремних да се укључе у савремене тржишне токове у интернационалном окружењу.

Оснивач и власник унив. проф. др Милија Зечевић, професор емеритус

Европски универзитет

Београд, Цариградска 28, Цетинска 2, тел:+381 11 3341-583, 3221-118, Факс: 3229-392

www.eu.ac.rs; e-mail: eu@eu.ac.rs

ДВАДЕСЕТ ГОДИНА ФАКУЛТЕТА ЗА ЕВРОПСКИ БИЗНИС И МАРКЕТИНГ

Проф. др Лепосава Зечевић, декан, проф. др Олгица Зечевић-Станојевић, продекан и проф. др Драган Недељковић, продекан на свечаној академији

Свечана академија поводом додела диплома, 2019. година

Проф. др Лепосава Зечевић, , проф. др Олгица Зечевић-Станојевић, и проф. др Драган Недељковић, председавају сесијом на Симпозијуму “Развој менаџмента, бизниса и маркетинга са посебним освртом на Централну и Југоисточну Европу, 2017.

Проф. др Милија Зечевић, ректор ЕУ, проф. др Лепосава Зечевић, декан и проф. др Олгица Зечевић Станојевић, продекан ФЕБМ

Ректор, проф. др Милија Зечевић са студентима, 2020. година

Свечана академија поводом додела диплома, 2016. година

Проф. др Саша Зечевић

Др Саша Зечевић је рођен 24.09.1967. године у Беранама, Црна Гора. Основну и средњу школу завршио је у Београду. После одлуке војног рока 1988. године уписао је Машински факултет у Београду, а 1996 дипломирао са звањем „дипломирани машински инжењер термотехнике“.

Исте те 1996. године запослио се у Војном сервису Народне банке Југославије на месту програмера банкарских информационих система. 2002. године је уписао постдипломске студије на Европском универзитету у Београду и 2006. године магистрирао и добио звање магистра наука интернационалног менаџмента.

Звање доктора наука Интернационалног менаџмента информационих система стекао је 2008. године на Европском универзитету са одбрањеном докторском дисертацијом „Менаџмент информационих технологија са посебним освртом на банкарске информационе системе“.

Од 2005. године се налази на месту самосталног стручног сарадника за технологију информационих система у Српској банци а.д. Београд (наследник Војног сервиса НБЈ односно YU GARANT банке).

Ожењен је и отац је троје деце.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Мијо Вешовић

Рођен 1958. године у селу Веруша—Лијева Ријека.

Основну школу завршио у Лијевој Ријеци, средњу Војну школу завршио у Сарајеву.

Дипломирао је на Факултету за интернационални менаџмент Европског универзитета у Београду.

У активној војној служби провео је осам година и то на Брионима—Пула, где је живио до краја 1991.

године. Од 1986. године бави се приватним бизнисом.

Ожењен је. Отац двоје дјеце. Живи и ради у Београду.

Вука Зечевић

Рођен 9.11.1972.године, Виницка, Беране Црна Гора.

Основну и средњу школу завршио у Беранама.

Потичем од Вуке (Милете) Зечевића.

Мој праћед Милета је био барјактар, а ћед Вука учествовао је у ослобађању Београда са својим синовцем Ђоком Зечевићем.

Ја сам син Миодрага Раја Зечевића.

Мој отац је био један од најбољих ученика Беранске гимназије у својој генерацији.

Са братом Милошем и сестром Зорком сам одрастао у Виницкој.

Живот у родном граду провео сам вредно учећи и бавећи се спортом.

Посвећеност породици ,школи и боксу су испуњавали моје дјечачке дане.

Завршио сам средњу школу и упоредо се бавио спортом.

Са 19.година сам добио позив за служење војног рока.

Војну обавезу сам служио у Подгорици, Гњилану и Урошевцу.

1995. године Долазим у Београд и почињем да радим на Југословенском савету за развој менаџмента и едукацију.

Од доласка у Београд члан сам надстраничног Удружења Васојевића и активан у свим његовим активностима.

Са поносом истичем да сам Србин и да чувам вјеру православну.

Ожењен сам супругом Радмилом и имамо сина Андреја.

Нераскидива веза са завичајем ,Комовима ,Лимском долином ,Ђурђевим ступовима,дјелима Мојсија Зечевића ,дају вољу за даљи напредак и лепшу будућност.

За мене је част што ме је мој стриц проф.др Милија Зечевић предложио за секретара Удружења, и да ћу се трудит да оправдам указано поверење.

Верољуб Кастратовић

Верољуб Лакићев Кастратовић рођен 18.11.1957.год.у Крагујевцу од оца Лакића Кастратовића, бившег мајора ЈНА и учесника Другог св.рата, и Крстиње Кастратовић, рођене Кићовић.

У Крагујевцу је завршио основну школу и Прву крагујевачку гимназију,где је и студирао на правном факултету.

Радио је у "Дирекцији рез. делова Застава ивецо камиона"као менаџер продаје, затим као заменик директора у "Лесна партнер" и "Леона тех".тренутно ради као менаџер продаје у фабрици"ПВЦ монтажа" у крагујевцу.

Ожењен Љиљаном Кастратовић, специјалистом интерне медицине и имају двоје деце: Ању Кастратовић, дипл.ецц, ради као саветник у "АИК банка" у Крагујевцу и Николу Кастратовића, доктора медицине, тренутно запосленог као стручног сарадника у концерну "Хемофарм".

Био је спортиста-првотимац Радничког КГ у кошарци и рукомету, као и дугогодишњи спортски радник на месту председника у.о.карате клуба Крагујевац.

Вишегодишњи председник "Удружења Васојевића"града Крагујевца и члан у.о.завичајног удружења "Комови"-КГ.

Друштвено ангажован везано за догађаје у вези Васојевића као и завичаја, где је у Загорју код Берана подигао кућу на ђедовини, где редовно борави и одлази са својима породицом и пријатељима.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Проф. др Милош Кастратовић

Проф. др Милош Кастратовић, редовни професор рођен је 1959. године у Горажду - Беране. Основну школу завршио је у Горажду, а гимназију у Беранама.

Након завршене гимназије уписао је Економски факултет у Београду, где је дипломирао на одсеку пословне економије, група за организацију, смер банкарство (просечна оцена 9,14 на студијама, а дипломски рад одбрањен са оценом 10).

Последиломске магистарске студије завршио је на друштвено економском смеру Правног факултета, Универзитета у Београду.

На истом факултету одбранио је докторску дисертацију и стекао научни степен назив доктора наука.

Цео научни и практичан рад др Кастратовића увек је био везан за финансије. Магистрирао је и докторирао на финансијској проблематици, а свој радни стаж започео је у привреди на финансијским пословима. Потом је радио као саветник у Одбору за кредитно монетарни систем Скупштине СФРЈ и као саветник за монетарно кредитни систем, банкарски систем и систем плаћања у Привредној комори Југославије.

Др Милош Кастратовић је од 1993. године у сталном радном односу на Факултету за интернационални менаџмент, где је предавао у свим наставним звањима.

Одлуком Изборног већа Факултета за интернационални менаџмент од 05. 03. 1997. године др Милош Кастратовић је изабран у звање редовни професор за предмете: Финансије и Корпоративне финансије.

Објавио је велики број научних и стручних радова и излагао на научним скуповима у земљи и иностранству. Учествовао је у изради великог броја пројеката из области инвестиција и процене вредности предузећа.

Др Кастратовић је објавио следеће књиге:

- Финансије за менаџере, ФИМ, Београд 1998.
- Менаџмент финансија предузећа, ФИМ, Београд (I издање 1997. II издање 1998.)
- Менаџмент интернационалних финансија, ФИМ, Београд, 1995.
- Основе финансијског менаџмента, ФИМ, Београд, 1994.
- Политика каматних стопа у југословенском друштву и обрачун камата, Југословенски завод за продуктивност, истраживање и развој, Београд, 1993.

Проф. др Милош Кастратовић је власник и директор Института за пословна истраживања—МБА, Београд.

Београд

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Богдан Лабан

Рођен 11. јануара 1960. године у Нишу.

Завршио је средњу школу унутрашњих послова у Сремској Каменици 1987. године, Факултет за услужни бизнису завршио је у Сремској Каменици 2005. године, а последипломске студије на Едуконс универзитету 2009. године, где је завршио и докторске студије 2016. године.

Активно говори пет страних језика. Одлично се служи рачунаром. Поседује сертификате ЕЦДЛ за Microsoft Word, Microsoft Excel, Microsoft Outlook, Internet.

Добитник је следећих признања: Повеља Регионалне привредне коморе Нови Сад за изузетан допринос развоју привреде Региона, Регионална привредна комора Нови Сад; BEES 2016 AWARD, Мас Медиа Београд; „Капетан Миша Анастасијевић“, Бизнис партнер специјал 2018.

Радио је као службених у МУП-у Србије од 1987. до 1996. године и у Индекс-Интерекспорту Београд од 1996. до 1997. године. Као царински инспектор радио је у Управи царина Србије, Царинарница Суботица од 1997. до 2008. Као директор је радио у ПД „Електробојводина“ Електродистрибуција Суботица, од 2008. до 2013. године. На месту директора је био и у ЗОО „Палић“, 2013-2014. Од 2014. до 2015. радио је као директор Друштва у ПД „Електровојводина“, Нови Сад. Као директор друштва радио је и у ЕПС Дистрибуција доо Београд, 2015-2016. године. Од 2016. године је градоначелник, града Суботице.

Ожењен је и отац двоје деце.

Суботица

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Горан Киковић

Горан Киковић рођен је 28.07.1975. у Иванграду (данашњим Беранама), од оца Страхине и мајке Даринке-Маре, дјевојачко Божовић. Основну школу учио је у Ровцима и Доњој Ржаници. Гимназију је завршио у Беранама. Дипломирао је на Филозофском факултету Универзитета у Приштини, на Одсеку за историју. Још као студент био је сарадник листа Саваза студената Универзитета у Приштини "Потпис".

До сада је објавио десет књига, међу којима истичемо: *"Русија и*

Црна Гора кроз вјекове", Беране-Никшић, 2018., *"(Не)заборављени бојеви и битке Васојевића за слободу Српства и Црне Горе (од 1690. до 1941.)"*, Беране, 2020. *"Историјске истине и фалсификати о српском постојању у Црној Гори"*, [Никшић, 2020.](#)

Бавећи се проучавањем историје српског народа учествовао је на многим научним скуповима и округлим столовима. Објавио је значајан број текстова, чланака и прилога у многим листовима и часописима у земљи и иностранству, у којима се бори против фалсификовања историје српског народа. Добитник је многих награда, повеља, плакета, захвалница, ордења и признања међу којима: награде "21" јул општине Беране за 2013. годину, "Велике повеље" Удружења српских књижевника и pjesника Срба у Црној Гори и расејању "Горска вила" са сједиштем у Подгорици, "Велике српске повеље" које му је додијелило Удружење ратних добровољаца 1912-1918, њихових потомака и поштовалаца Регионални одбор Беране, Козачког-руског одликовања Светог Ђорђа, "Златну медаљу А.С.Пушкина за вјерност слову и дјелу", "Косметске звезде" за изузетне заслуге за новинарство у 2018, почасни је грађанин општине Ћићевац и Нове Црње у Србији. Добитник је награде "Лазарево слово", за истраживање из области историје Васојевића, борби на очувању српског језика и ћирилице као и за публицистичко-новинарски рад на афирмацији српске културно-историјске баштине у Црној Гори, звања Српског витеза Првог реда, Повеље Савеза Срба из Црне Горе, "Вук Стефановић Караџић", за допринос очувању ћириличног писма и српског језика, „Златне значке“ Културно-просветне заједнице Србије за 2020. годину, које се додјељује за дугогодишњи допринос развијању културних дјелатности – за несебичан, предан и дуготрајан рад и стваралачки допринос у ширењу културе народа и народности Републике Србије.

Један је од оснивача Српског културног центра "Жупан Првослав"-Беране, члан УО од оснивања, од октобра 2003. до септембра 2005. Био је потпредседник, а од 2005. до 2010. и вршилац дужности председника СКЦ-а. Био је председник и оснивач Српског историјско-културног друштва "Никола Васојевић"-Беране од оснивања 2008. до 2014., од 20. октобра 2019. године поново је председник овог друштва. Од оснивања јуна 2012. године је главни и одговорни уредник часописа за књижевност, историју и културу "Глас Холмије", који излази на српском језику и ћирилици у Беранама, члан је Издавачког савјета часописа "Српско слово" из Београда, био је члан редакције часописа за обнову српске културе и традиције "Србобран"-Беране, члан је Удружења српских књижевника у отаџбини и расејању - Београд, Југословенске књижевне заједнице, Удружења српских књижевника и pjesника Срба у Црној Гори и расејању "Горска вила" са сједиштем у Подгорици. Био је председник Удружења ратних добровољаца 1912-1918, њихових потомака и поштовалаца Регионални одбор Беране од 21.12.2001. до 28.06.2014. Сада је почасни председник Удружења. Члан је Удружења новинара Црне Горе. Од 2. септембра 2017. године обавља функцију председника савеза удружења Српске Народне Одбране Васојевића и Лимске долине. Организатор је многих културних догађаја и традиционалних манифестација као што су: "Савинданске свечаности", "Видовданске свечаности", "Чакорски меморијал Бранка Радева Ђукић", "Дани сјећања на српске јунаке и добровољце" и многе друге које обиљежавају славну прошлост наших предака и афирмишу српску културну баштину на простору Васојевића.

Од септембра 2006. године је одборник у СО Беране и био је шеф одборничких клубова Српске листе (2006-2010) и Нове Српске Демократије (2010-2014), док је професионално обављао дужност председника Скупштине општине Беране у мандату (2014-2018) од 24. марта 2014. до 12. априла 2018. године. Од 23. априла 2018. обавља дужност потпредседника Скупштине општине Беране. Тренутно је управник (руководилац) спомен куће "Војвода Гавро Вуковић" у Беранама. Ожењен је са Иваном, дјевојачко Јововић, дипломираном правницом и имају два сина: Николу и Илију. Живе у Беранама.

Давид Лалић

Давид Влајков Лалић рођен је у Цецуницама код Андријевице, 28. октобра 1955. године.

Рођен у цецунској "долини љепоте", у крају добрих, барјактарски узвишених племенитих људи, ратника, pjesника, филозофа, љекара, врхунских спортиста, памтиша... достојанствених и часних људи, добрих домаћина "којим пријатељ може доћи, кад хоће, а непријатељ, можда, никад"...

Подједнако је епска и лирска душа, у којој је све усклађено, спокојно!

Од рођења, заљубљен у Русију, и заувјек у једну Божињу љепоту...Афродиту!

Отаџбине, Србија и Црна Гора, највећи су му светао циљ којем стреми!

Епског је менталитета и не признаје капитулацију. "Та ријеч не постоји у српском језику!" У сулудој антисрпској хистерији, није прихватио ропску свијест, постао је свједок истине о великој несрећи српског народа, погрому библијских размјера, егзодусу, срушеном корпусу националних вриједности, агресији, у односу снага 1:800 у корист НАТО агресора, деветнаест најмоћнијих земаља свијета.

Поносан је на братство Лалића, у којем је "књига поред јатагана": наука и академици, доктори наука... барјак Драга Вукајловог, из руку Карађорђевих на Сувоме Долу код Сјенице из 1809. године; два "Данилова крста"; седам "Бијелих

Орлова"; десет "Обилића" медаља; "Карађорђева звијезда"; "Албанска споменица"; "Француски Крст дивизијског ранга", који је лично уручио Франш де Пере; три "Партизанске споменице 1941"; "Грчки крст"; "Бели лав" Чехословачке републике"...

Члан је: "Удружења српских књижевника у отаџбини и расејању"; "Југословенске књижевне заједнице"; Удружења књижевника "Горска вила"; Удружења књижевника "Сјеверац"; Удружења "Ћирилица", чији је заступник за Андријевицу; Издавачког Савјета часописа за књижевност, историју и културу, који излази на српском језику и ћирилично писму "Глас Холмије"; члан је Савјета часописа за књижевност "Умно", Југословенске књижевне заједнице...

Потпредседник је "Српске народне одбране Васојевића и Лимске долине" и потпредседник "Удружења ратних добровољаца 1912-1918." Добитник је Велике Српске повеље; Златешке повеље са Врањешких вечери поезије; Велике повеље "Горске Виле"; Благодарја, Српског удружења Ћирилице "Добрица Ерић"; Грамоте-Московске, Савеза писаца Русије; Ратничког крста Бојевог Братства Свесрпског Савеза, за одбрану Отаџбине од Нато агресора...

Аутор је збирке поезије "Сеобе". Приредио монографију "Културно-историјски споменици Андријевице"....

Пише поезију, прозу, књижевне критике, рецензије, публицистику.

Добитник је више међународних награда за поезију: у Бечеју, Нишу, Вршцу, Пријепољу, Бијелом Пољу, Горњем Милановцу, Струшким вечерима поезије, Нишу, од којих му је најдража она коју су потписали Бранко Ћопић, Мира Алечковић, Душан Костић, Десанка Максимовић, Чедо Вуковић...

Гимназију је учио у Иванграду а Правни факултет студирао у Сарајеву.

У злочиначкој Нато агресији на Србију и рату, свих против Срба 1992-1999. године на просторима СФРЈ, био је на одговорној ратној дужности, у Савезном министарству одбране, Управи за одбрану РЦГ, у реферату-Самостални савјетник за оперативну планске послове, одговоран за употребу јединица Цивилне одбране, у зони одговорности Одсека за одбрану Андријевице.

Завршио је Школу резервних официра пјешадије у Билећи, са просеком десет, у 72. класи, гдје је и стажирао. Од 2007. године запослен у Локалној управи Андријевица, а од 2013, у Центру за културу и спорт "Михаило Лалић" у Андријевици.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Проф. др Радован В. Пејановић

Др Радован В. Пејановић рођен је (1951) у Бачком Добром Пољу.

Гимназију је завршио у Врбасу (1970), а Економски факултет Универзитета у Београду (1974), где је и магистрирао (1977) и докторирао (1981).

Редовни је професор из политичке економије, економије, аграрне и руралне економије, као и методологије научног рада на основним, мастер и докторским студијама на Пољопривредном факултету Универзитета у Новом Саду, на коме је прошао сва универзитетска звања, од асистента до редовног професора, за кога је изабран 1997. године.

Његов наставни и образовни рад је веома богат и успешан. Боравио је на специјализацијама и студијским посетама у великом броју земаља (годину дана на Економском факултету Лењинградског државног универзитета). Објавио је велики број радова – преко 900 библиографских јединица (уџбеника, монографија, научних и стручних радова, пројеката, рецензија, беседа, осврта и интервјуа). Ментор је већег броја дипломских, магистарских, мастер и докторских радова. Књига „Увод у методологију економских наука“ проглашена му је књигом године за 2010. годину на Пољопривредном факултету у Новом Саду (Департман за економику пољопривреде и социологију села).

Био је дугогодишњи главни и одговорни уредник часописа *Агроекономика*, председник издавачког савета часописа *Економика пољопривреде*, као и члан редакције неколико (домаћих и међународних) часописа. Организатор је великог броја научно – стручних скупова, саветовања и симпозијума. Поред Пољопривредног факултета држао је наставу и на Природно математичком и Технолошком факултету Универзитета у Новом Саду. Био је у два мандата председник је Научног друштва аграрних економиста Балкана. Редовни је члан Научног друштва економиста Србије, редовни члан Матице српске, члан Антрополошког друштва Србије и других организација и институција. Редовни је члан неколико струковних академија: Међународне менаџерске академије, Развојне академије пољопривреде Србије и Српске краљевске академије научника и уметника. Априла 2018. г. примљен је у Европско –

Медитеранску академију наука и уметности (ЕМААС) са седиштем у Атини (Грчка). Уредник је економских издања у издавачкој кући Академска књига из Новог Сада, у којој је издао неколико књига (између осталог и књигу "Горштаки и Војводина"). Био је иницијатор оснивања и председник Управног одбора Фондације за решавање стамбених потреба младих наставних и научних радника и уметника Универзитета у Новом Саду, а сада је управитељ Фондације. Био је члан Одбора Фонда др Зоран Ђинђић (који сваке године додељује награду најбољим младим истраживачима). Био је иницијатор оснивања и први председник Управног одбора Војвођанског кластера органске пољопривреде, био је члан Управног одбора Регионалне привредне коморе – Нови Сад, Студентског центра Нови Сад.

Био је шеф Катедре, заменик директора Института, продекан за финансије (у два мандата), проректор за финансије (у два мандата), в.д. ректор, члан и заменик председника Савета Факултета и Универзитета, председник Сената Универзитета. Био је председник Управног одбора научног института „Институт за кукуруз - Земун Поље“, заменик председника Надзорног одбора „ЈП Национални парк Фрушка гора“. Био је члан Владине експертске комисије за реализацију пројекта „Јужни ток“, био је члан Савета експерата УНЕСКО катедре предузетништва УНС-а. Учествовао је у многим националним и међународним научно – истраживачким пројектима (и као сарадник и као руководиоца), у изради инвестиционих студија, извештаја о процени вредности капитала, ревизорских извештаја, експертиза судских вештака. Био је руководиоца пројеката Владе АП Војводине: „Мастер план одрживог развоја Фрушке горе 2012 – 2022“ и „Регионални просторни план АП Војводине“. Дугогодишњи је председник комисије „Најбољи у агробизнису“ као и комисија „Најбољи у туризму“ и „Најбољи у образовању“ Новосадског сајма. Био је потпредседник управног одбора листа „Пољопривредник“ и председник је издавачког одбора књиге (годишњака) „Пољопривредников пољопривредни календар“. Председник је комисије за доделу повеље „Капетан Миша Анастасијевић“, као и Програмског одбора „Дунавски бизнис форум“. Био је председник Организационог одбора првог и другог Симпозијума (научно – стручног скупа), са међународним учешћем, под називом: „Пиво, пиварство, пиварске сировине и опрема“ (Зрењанин, 2017, 2018). Један је од организатора и учесник првог међународног научног скупа (Green Room Sessions 2018 – International GEA Conference), од 1. до 3. новембра 2018, Подгорица (Црна Гора). Добитник је Октобарске награде града Новог Сада (2010), Октобарске награде града Врбаса (2018), као и већег броја признања, захвалница, повеља и сертификата. Са породицом (супругом и два сина) живи и ради у Новом Саду.

Универзитет у Новом Саду

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Зоран Лакушић

Зоран Лакушић рођен је 25.01.1961. у Подгорици. Завршио је Машински факултет у Подгорици –смјер механизација, Универзитет „Вељко Влаховић“ у Подгорици.

Од 1983. до 1985. био је предсједник младих Подгорице – Општинске конференције Социјалистичке омладине Подгорице.

Од 1991. ради као наставник машинске и саобраћајне групе предмета у ЈУ Средњој стручној школи “Иван Ускоковић” у Подгорици.

Коаутор је стручног рада на тему „Дигитализација и технолошки развој у ауто индустрији, изазов за децентрализацију у изради програма образовања и обуке за одржавање и функционално коришћење моторних возила на хибридни и електрични погон у Црној Гори“, **X МЕЂУНАРОДНИ СИМПОЗИЈУМ - ИНТЕРДИСЦИПЛИНАРНОСТИ ЛОГИСТИКЕ И САОБРАЋАЈА**, Зборника радова, 2019. Био је и коаутор у реализацији истраживања „Како се осјећају ученици за вријеме наставе“, објављен у Часопису за педгошку теорију и праксу „Васпитање и образовање“, XLV, 1, 2020 UDK 371.25:159.944, Завод за уџбенике и наставна средства, 2020.

Учествовао на великом броју конференција, пројеката, округлих столова, савјетовања:

Међународна конференција: Градимо мостове у образовању одраслих 2016, DVV International –Уред за Босну и Херцеговину, од 21. до 22. октобра 2016.

- Семинар: Настава орјентисана ка активностима: Анализа услова и ситуације за учење, Центар за стручно образовање, Од 19. до 23. октобра 2007.

- Обука: Правилно руковање и сервисирање расхладних и клима уређаја, Агенција за заштиту животне средине, Од 20. до 21. марта 2009.
- Радионица: Модерна педагогија у настави и учењу, Центар за стручно образовање, Од 19. до 21. маја 2004.
- Пројекат: Техничка подршка стручном образовању у Црној Гори, Воцатионал Едуцатион анд Траининг Тецхнициал Ассистанце Монтенегро, Септембар 2002 – новембар 2003.
- Програм: Улога наставника у превенцији и борби против говора мржње на интернету, Центар за стручно образовање, Од 4. до 5. марта 2017.
- Програм: Елементи аутоматизације – функција управљања моторним возилима и примјена дијагностичких метода утврђивању стања моторних возила, Центар за стручно образовање, Од 24. до 25. новембра 2017

Коаутор и реализатор поргама „Елементи аутоматизације- функција управљања моторним возилом и примјена дијагностичких метода у утврђивању стања моторних возила“, Каталог стручног усавршавања наставника за школску 2017/2018., 2018/19., 2019/21. годину, Центар за стручно образовање, Подгорица

Обука наставника „Елементи аутоматизације- функција управљања моторним возилом и примјена дијагностичких метода у утврђивању стања моторних возила“: ЈУ Седња стручна школа „Иван Ускоковић“ 24-25.11.2017. године, ЈУ Седња стручна школа „Иван Ускоковић“ 12-13. 05.2018. године.

Био је члан у бројним стручним тијелима и органима: Савјета Машинског факултета у Подгорици, члан Наставничког вијећа Машинског факултета, члан Наставничко вијеће ЈУ ССШ „Иван Ускоковић“, члан Стручног актива наставника машинске групе предмета.

Био је активан и у друштвено- политичком раду и обављао је разне партијске активности и функције.

Био је у организацији бројних хумнитарних акција и културних манифестација попут: Подршке грађи вјерских објеката у Црној Гори- Саборног храма Христовог Васкрсења у Подгорици, Саборног храма Светог симеона Мириточивог у Беранама, Васове цркве на Ножици, Цркве Светог Кнеза Лазара ана Буковој Пољани и других храмова на подручју Васојевића.

Добитник је више награде и признања: највеће омладинско признање младих Титограда „14. Септембар“, Награда Министарства просвјетзе из Фонда за таленте за 2019, Медаља Светог Петра Цетињског, Медаља Вука Караџића.

Подгорица

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Бранислав Оташевић

Бранислав Оташевић је рођен 1948. год. у Горњој Ржаници, општина Плав. Школовао се у Мурини, Подгорици и Београду. Завршио је Средњу техничку машинску школу у Подгорици, ондашњем Титограду, Програмирано машинство на Институту Машинског факултета у Београду и Новинарску школу на Југословенском институту за новинарство-Београд. Радио је у "Хемпру" Београд, "Бентониту" у Петровцу на Мору, у ШИК "Бор" у Плаву и "Плављанки" у Плаву. Био је одборник и председник Вијећа Удруженог рада СО Плав (1974-1978), делегат вијећа Удруженог рада Скупштине Црне Горе (1974-1978) и (1978-1982), потпредседник и в.д. председник Општине Плав (1978-1982), делегат и члан Извршног одбора Самоуправне интересне заједнице здравственог осигурања радника и земљорадника Црне Горе 1982-1986. године, председник Извршног одбора Самоуправне заједнице здравства СФРЈ (1982-1986), члан Скупштине и председник Извршног одбора Осигурања "Ловћен" у Подгорици (1982-1986), председник Скупштине осигурања "Ловћен", филијала Беране (1986-1990), председник ОК СК Плав у периоду јун 1990-јун 1991., председник ОО ДПС Црне Горе – Плав 1991-1997.

Бо је посланик у Скупштини Црне Горе 1990-1992. и посланик у Скупштини Црне Горе у периоду 1992-1996. године, председник Општине Плав у периоду новембар 1996. до децембра 1997. године, председник општинског одбора СНП Црне Горе од 1998. до 2003. године и члан ГО СНП Црне Горе, два мандата, секретар Извршног одбора ОО СНП Црне Горе – Плав на којој се дужности и сад налази. Биран је у органе управљања у предузећима гдје је радио. Један је од оснивача и организатора "Плавских свечаности културе" до 1990. године. Био је савезни посланик 2000-2003. године.

Новинарством се бави од 1967. године. Први новинарски текст је објавио у листу "Борба" Београд 1967. године. Сарађивао је у листовима: "Слобода" – Беране, "Свевиђе" – Беране, "Омладински покрет" и "Покрет" – Подгорица, "Просвјетни рад" – Подгорица, "Побједа" – Подгорица, "Дан" – Подгорица, "Глас Црногорца" – Подгорица, "Комунист" – издање за Црну Гору, "Ловћен", лист осигурања "Ловћен" – Титоград, "Гласник привредне коморе Црне Горе" – стручно информативно гласило, "Гласник" – самоуправних интересних заједница Црне Горе, "Политика" – Београд, "Вечерње новости" – Београд, "Политика експрес" – Београд, "4. јул" – Београд, "Наша штампа" – Београд, "Задругар" – Нови Сад, "Ослобођење" – Сарајево, "Арена" – Загреб, ТНП Љубљана, "Јединство" – Приштина, Радио Метохија – Пећ, Радио Приштина, Радио Беране, Радио Андријевица, Радио Црне Горе, Радио Београд, ТВ Титоград, ТВ Београд, ТВ Нови Сад, ТВ Приштина, "Пензионер" – Беране, "Глас Холмије" – Беране, "Глас Васојевића" – Београд.

Објавио је преко 3000 новинарских, радио и ТВ прилога различитих жанрова, 15 фељтона у листовима "Дан" (дванаест) и "Слобода" (три). Објавио је више радова у часописима: "Токови" – Беране, "Времекази" - Андријевица, "Милешевски записи" – Пријепоље, "Добровољачки гласник" – Београд, "Књижевност" – Београд, "Записи" – Београд, "Пракса" – Титоград, "Глас Холмије" – Беране, "Српске новине" – Подгорица.

Био је члан редакције листа "Слобода" (Иванград, Беране), члан издавачког савјета часописа "Мостови" – Пљевља, члан издавачког савјета "Гласник"-а СИЗ СРЦГ од 1982-1986. године, члан редакције "Гласник"-а – Информативног гласила СИЗ Црне Горе, председник Издавачког савјета часописа "Глас Холмије" и члан редакције листа "Пензионер" – Беране. Објавио је 60 научно-популарних и стручних радова, преко 40 стручних чланака у часописима и листовима, 12 рецензија књига, 12 приказа књига, отворио седам изложби слика у Плаву, Београду, Подгорици, Чазми, Пећи, Мурини и Беранама. Промовисао преко 50 књига у Мурини, Плаву, Андријевици, Беранама, Подгорици, Пећи, Орашцу, Тополи и Београду. Учествовао на научним скуповима и округлим столовима (у Плаву, Мурини, Беранама, Новом Пазару, Београду, Пљевљима, Подгорици, Пријепољу...). У Зборницима са тих скупова објављени су му радови. Учествовао је на бројним књижевним сусретима и манифестацијама.

Објавио је дванаест књига међу којима су : "Школство Полимља и Велике", издање Основне школе "Петар Дедовић", Мурина, 1986, "Од Ниша до мора подно Чакора", Информативни центар Беране, 1995, "Савине стопе", Издавачка кућа "Ступови", Андријевица, 1996, "Мурина – историја и вријеме", ИК "Комови", Андријевица, 2000. Има више рукописа припремљених за штампу. Бави се књижевношћу и публицистиком. Члан је Удружења новинара Црне Горе, Удружења српских књижевника у отаџбини и расијању, Београд и председник њеног огранка за Црну Гору. Члан је Клуба завичајних стваралаца у Плаву, члан је Књижевног клуба "Михаило Лалић" у Андријевици. Био је у четворогодишњем мандату 2013-2017. први председник саваза удружења и невладиних организација Васојевића под називом "Српска народна одбрана Васојевића и лимске долине", сада је на дужности секретара Српске народне одбране. У завичају је организовао бројне књижевне манифестације, изложбе књижевне вечери и промоције књига.

Заступљен је у монографијама "Ко је ко у Црној Гори" и "Ко је ко у парламентаризму Црне Горе". Заступљен је у Библиографији Васојевића и Библиографији "Просвјетног рада". Члан је Књижевне заједнице Југославије.

Добитник је многих награда и признања, а између осталог и: награда "Михаило Лалић" за свеукупно стваралаштво, Награда за публистички рад и истраживање из историје српског народа са територије Васојевића, која носи назив "Радомир П. Губеринић", "Велике повеље" Удружења српских књижевника и пјесника Срба у Црној Гори и расијању "Горска Вила" "Велике српске повеље" које му је додијелило Удружење ратних добњихових потомака и поштовалаца Регионални одбор Беране, "Косметске звезде" за изузетне заслуге за новинарство у 2019. години, медаља "Свети Петар Цетињски" , медаља "Вук Стефановић Караџић", за допринос очувању ћириличног писма и српског језика, Повеље Међурепубличке заједнице за културно-просвјетну дјелатност из Пљеваља, Медаље Светог Петра Цетињског од Друштва Црногоско-руског пријатељства из Подгорице. Живи и ствара у Горњој Ржаници код Мурине, свом родном мјесту.

Мурино

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Мирослав Поповић

**Предсједник Српске
професионалне боксерске федерације**

Мирослав Поповић, блиски потомак војводе Марка Миљанова рођен је 4. августа 1946. године на Цетињу. Основно и гимназијско школовање завршио је у Беранама, а Факултет за физичко васпитање у Београду. Докторску дисертацију одбранио је на Националној академији за спорт у Софији.

Десет година био је, Савезни тренер, као и Савезни тренер репрезентације друге Југославије. Проглашаван је за најуспешнијег тренера Београда, Србије и Југославије, четири пута биран је за најбољег тренера године у великој спортској породици спортског друштва «Раднички» из Београда и проглашен је за најуспешнијег тренера боксерског клуба «Раднички» свих времена. Тренирао је боксерске клубове «Раднички» Београд, «Спартак» Суботица, «Раднички» Ниш и «Партизан» из Београда. Са «Радничким» из Београда освојио је 4 титуле екипног шампиона Југославије, 22 појединачне титуле првака Југославије, три «Златне рукавице», «Београдског победника», «Војвођанску рукавицу», «Мађар Со», «Златни гонг»...

Са репрезентацијом Југославије освојио је преко 200 медаља на Олимпијским и Медитеранским играма, светским, европским и балканским шампионатима и низу међународних турнира, од чега су 34 златне.

У два мандата биран је за члана тренерске комисије Европске аматерске боксерске асоцијације.

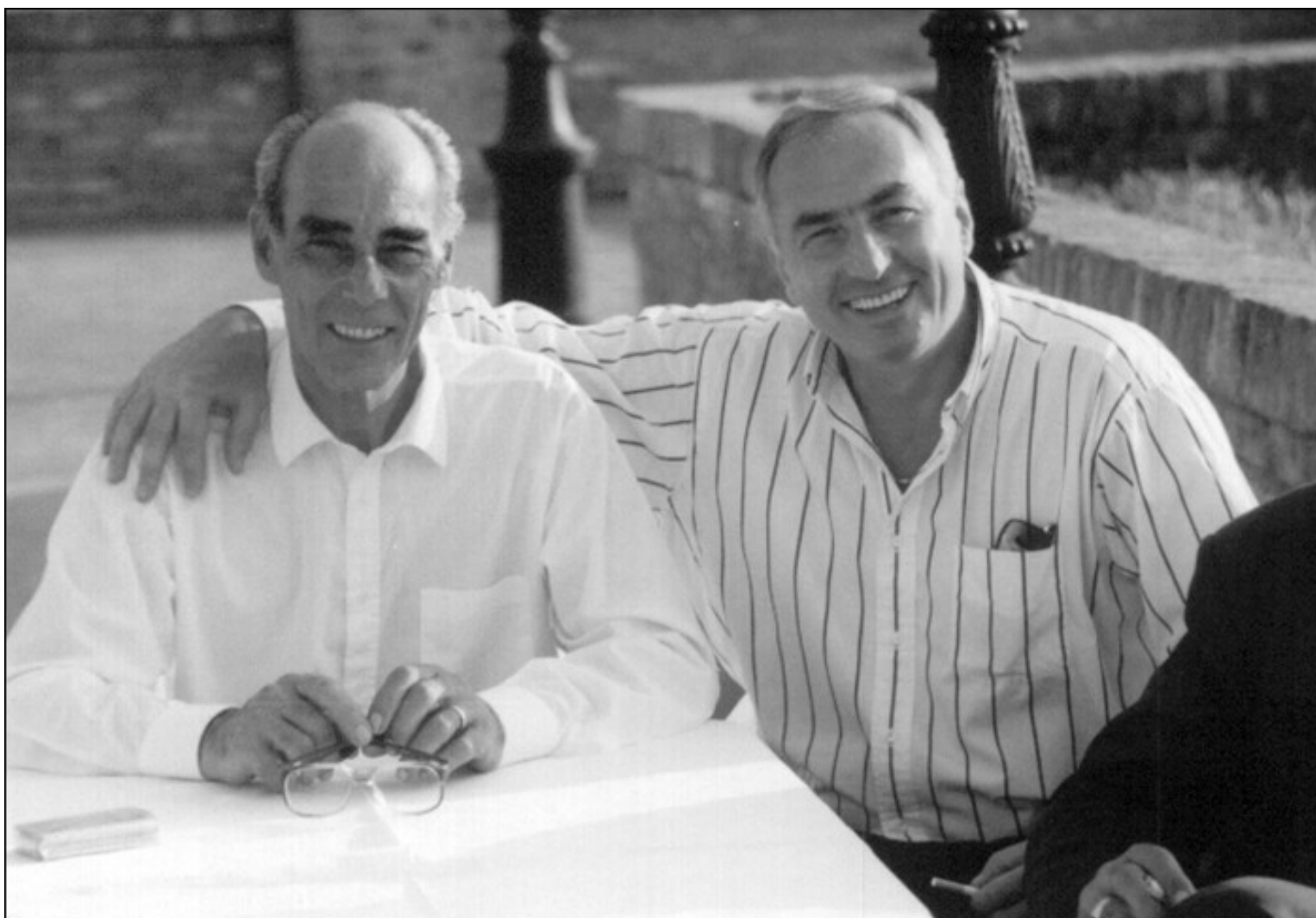
Два пута је био селектор Европе, што таква част ниједном тренеру пре њега није припала.

Одликован је Орденом рада са златним венцем.

У време највећих санкција према нашој земљи, укључујући и спортске, успео је да нашу професионалну боксерску федерацију учлани, као 156 земљу, у најмоћнију професионалну боксерску асоцијацију на свијету World Boxing Council – WBC, због чега је 1994. године проглашен спортским менаџером године.

Сада је члан Извршног комитета (Борда) World Boxing Council-а, један од четири Европљанина који су укључени у Борд који броји укупно 35 чланова из цијелог свијета. Потпредсједник је Бироа WBC здружених независних и словенских земаља и такође потпредсједник Балканске професионалне боксерске федерације. Предсједник је Српске професионалне боксерске федерације и генерални менаџер Југословенске боксерске федерације. Директор је професионалног бокс клуба «Црвена звијезда».

Сарадник је на Спортској академији у Београду.

Велико пријатељство Томислав Карађорђевић

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Вук Рашовић

Рођен 20. децембра 1939. године, у селу Врујица код манастира Мораче, општина Колашин.

Основну школу учио у Врујцима, Крушчићу у Војводини, Београду, Ужичкој Пожеги и Никшићу. Гимназију учио у Никшићу и Беранама. Матурирао јуна 1957. године у Беранама на вишој реалној гимназији, као најмлађи и један од најбољих матураната у генерацији.

Школску 1957/1958 г. провео као хонорарни наставник продужене основне школе у Прекобрђу, код манастира Мораче у којој је предавао историју, француски језик и физичку културу. Иако је имао само 17 година, за тај рад је добио највише оцене од школских власти.

Од 1958. године живи у Београду. Завршио Вишу тренерску школу, одсек за цудо. Апсолвирао на Машинском факултету.

Промовисан у звање визитинг професора Више тренерске школе. Ожењен, отац четворо деце. Радну и спортску биографију реализовао у цудоу који је доживео као озбиљан метод за усавршавање личности и обогаћење начина живота.

Цудоом се почео бавити 1959. у новооснованом универзитетском цудо клубу "Студент" у првој генерацији такмичара овог клуба код познатих мајстора цудоа Милана Загорца, Предрага Килијана и Драгомира Смоље, а касније код најбољег цудисте тог времена Боривоја Цвејића. У наредне 42 године ангажује се у цудоу у свим аспектима овог спорта: као такмичар, тренер педагог, оснивач основних организација и савеза, организатор великих такмичења, спортски функционер, савезни и међународни цудо судија и новинар коментатор.

Као такмичар је много пута првак Београда и Србије. Шампион је СФРЈ. Државни репрезентативац је у периоду од 12. година од 1962-1974. Има једну од најдужих такмичарских каријера у спорту. Првак Србије је и са 42 године. У Савезној лиги наступао је и до своје 50 године. Двоструки је шампион Југославије за ветеране (1996. и 1998г.). Један је од најбољих ветерана на свету.

Кроз свакодневни вишесатни рад, досегао је до једног од највећих звања у цудоу, мајстора црвено белог појаса 8. дан. Упоредо са радом на личном усавршавању, врло активан се ангажовао на оснивању клубова и савеза и дао озбиљан допринос организовању Цудо савеза Београда, Цудо савеза Црне Горе и Цудо савеза Србије.

Један је од оснивача лигашких и шампионских клубова "Студента", "Вождовца" и "Машинца". Даје озбиљан допринос врхунским клубовима "Академик" Никшић, "Будућност" Подгорица, "Ју-Ак Железничар" Ниш и "Партизан" Београд.

У раду са такмичарима као тренер ствара неколико генерација врхунских такмичара и мајстора који освајају европске медаље, балканска и државна првенства.

Као савезни и међународни судија, судио је многа савезна и међународна такмичења. За суђење финала екипног вдампионата Европе између репрезентација Француске и Совјетског Савеза 1987 г. у Паризу, добио је посебну похвалу европске Цудо Уније.

Руководеће функције у спорту прихватао је као обавезу за најинтензивније ангажовање и схватао као шансу за креативност.

У својој спортској биографији обављао је функције:

председник цудо клуба "Студент" 1964-1965,

потпредседник ИО УСОФК Београдског универзитета 1974-1978,

потпредседник Цудо савеза Црне Горе 1971-1974,

председник, па генерални секретар Цудо савеза Београда у периоду 1976-1980,

члан председништва Цудо савеза Србије 1974-1982,

члан председништва Цудо савеза Југославије 1981-1987,

председник Цудо савеза Југославије од марта 1986 до марта 1987,

Спортски директор Цудо савеза Југославије од марта 1987 до септембра 1999.

У периоду од 1981-1999, представља југословенску цудо организацију на конгресима, седницама, семинарима и саветовањима у многим престоницама света.

У име Савеза Југославије, као руководиоца и педагог, обилази и помаже клубове у многим градовима у земљи. У свим овим посетама, у земљи и иностранству, остварује контакте са спортистима у условима тренирања.

Изван цудоа био је биран за:

председника Спортског друштва "Вождовац",

председника надзорног одбора Спортског савеза Београда и

члана председништва Југословенског Олимпијског Комитета, у два мандата од 1992-1999.

Функцију генералног секретара Балканске Цудо Федерације обављао је у периоду 1996-1999.

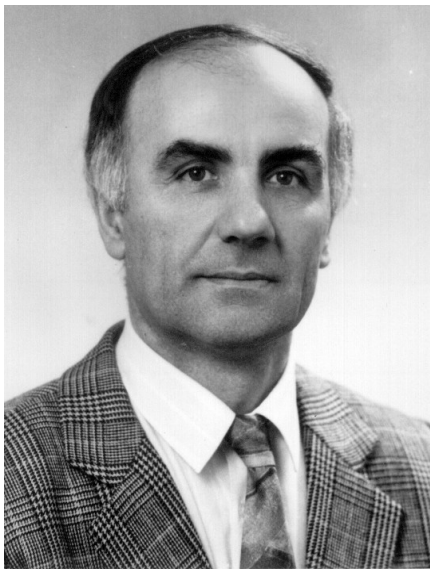
Са те функције је организовао, заједно са сарадницима, Балканијаде младих 1996, 1997, 1998 и 1999. године, које су биле успешна смотре спорта, пријатељства и младости.

Добитник је мајске награде СОФК-е Србије, златне значке СОФК-е Југославије, златне плакете владе СР Југославије. Одликован је Орденом рада са сребрним зрацима.

У пензију је отишао после 41 године радног стажа у јулу 2001. године. Сада аматерски обавља функцију спортског директора Цудо клуба "Студент" и води цудо емисију на СОС каналу којом врши промоцију васпитних и моралних вредности цудоа.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Проф. др Вучина Раичевић

Рођен је 15. марта 1945. године у Праћевцу, код Берана, од оца Мирка и мајке Мируне (рођене Божовић из Главаца). Основну школу учио је у свом родном мјесту и у Лубницама, а гимназију у Беранама.

Студирао је на Филолошком факултету у Београду на *Групи за руски језик и књижевност*, гдје је дипломирао 1970. године. По завршетку студија запослио се у гимназији у Старој Пазови као професор руског језика и књижевности, гдје је провео највећи дио свог радног вијека. Поред гимназије, предавао је и у другим школама различитог типа (економској, техничкој и основној школи). Једно вријеме (од 1985. до

1993. године) био је и директор основне школе и Старопазовачке гимназије.

Од 1996. до 2003. године радио је на Машинском факултету у Београду, гдје је предавао руски језик струке.

Од 2003. године ради на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за славистику, гдје предаје методiku наставе руског језика, као и руски језик студентима са неславистичких студијских група.

Постдипломске студије завршио је на Филолошком факултету у Београду на смјеру *Примењена лингвистика и методика наставе*. Магистарску тезу је писао и одбранио под насловом *«Културолошки и лингвокултуролошки аспект у уџбеницима руског језика за средње усмерено образовање»*.

Такође, на истом факултету одбранио докторску дисертацију под насловом *«Тематска условљеност лексике у уџбеницима руског језика њена семантизација у наставној пракси (теоријске основе)»*.

У својој наставничкој и педагошкој пракси, поред индивидуалног стручног усавршавања, континуирано активно учествује на бројним стручним и научним скуповима – семинарима, симпозијумима, курсевима за стране језике, на конгресима у земљи и иностранству, на којима је најчешће иступао са рефератима и саопштењима. Посебно се ангажује у раду Славистичког друштва Србије и традиционалног Скупа слависта који се одржава једанпут годишње на Филолошком факултету у Београду, као и у раду Зимске школе – стручног семинара професора руског језика (у вријеме зимског распуста).

Од фебруара 2004. године Раичевић је члан Одбора за стручно усавршавање наставника и изучавање словенских језика, књижевности и култура, који ради у оквиру Славистичког друштва Србије.

Године 1978, боравио је у Санкт-Петербург (бившем Лењинграду) на угледном Херценовом институту, на којем је завршио курс стручног усавршавања. Учесник је два међународна конгреса у организацији Међународне асоцијације наставника руског језика и литературе (МАПРЈАЛ), у Будимпешти (1986) и у Москви (1990), на којима је поднио реферате из области примјењене лингвистике и методике наставе руског језика. Учествовао је на два вишедневна међународна симпозијума у Београду – од 8-10. октобра 1996. и од 1. до 3. јуна 1998. године, на којима је иступао с рефератима, као и на 5. међународном симпозијуму на Филолошком факултету од 30. маја до 1. јуна 2000. године, када је поднио реферат из области методике наставе руског језика.

Раичевић је коаутор четири уџбеника руског језика (са проф. др Предрагом Пипером и др.) за I, II, III и IV разред гимназије и угоститељско-туристичке школе, чији је издавач Завод за уџбенике и наставна средства Београд. Аутор је приручника *Прилози методици наставе руског језика и уџбеника Руски језик за пословне људе (област спољне трговине и туризма – пословна и свакодневна комуникација)*. Поред тога, објавио је преко 70 стручних и научних радова и приказа у различитим стручним, педагошким и другим часописима, зборницима и листовима у земљи и иностранству.

У оквиру његових стручних интересовања и ужих специјалност посебно мјесто заузима методика наставе руског језика и лингводидактика, као и социокултурни и лингвокултуролошки аспект на свим нивоима учења руског језика у српској говорној средини.

За свој наставни и педагошки рад и активности више пута је похваљиван и награђиван. Добитник је Плакете «Светлост» (1982) Културно-просветне заједнице СО Стара Пазова, за изузетне резултате у области културе и просвјете, као и Захвалнице (1992) Славистичког друштва Србије, за значајне резултате у настави словенских језика и књижевности и за посебно испољене активности у раду Славистичког друштва.

Проф. др Мирослав Раичевић

Мирослав Раичевић је рођен 1957. године у Праћевцу код Берана, у Црној Гори. Његови родитељи, Мирко и Мируна (рођена Божовић), преселили су се средином шездесетих година прошлог вијека, у Лузац, надамак Берана, ради школовања своје шесторо дјеце.

Основну школу и гимназију је завршио у Беранама. Економски факултет у Београду дипломирао је на Одсеку за спољну трговину, 1981. године.

Завршио је последипломске студије на Правном факултету, у Београду, а на Факултету за интернационални менаџмент (Београд), докторирао је на тему: *"Међузависност економске дипломатије и бизнис политике."*

Након завршеног факултета радни однос је засновао у Сложеном предузећу ФАП ФАМОС БЕОГРАД, у Служби извоза, где је радио до 1990. године. После тога на Институту за интернационални менаџмент, из Београда, обавља послове извршног директора.

Током 1986. године завршио је специјализацију на Институту економије Академије наука СССР, у Москви, из тематске области "Научно-технички прогрес и међународна размјена технологије", а 1992. године, на *Manhattan Institute of Management*, New York, стиче *Executive International MBA* диплому у области интернационалног бизниса.

Од оснивања Факултета за интернационални менаџмент 1993. године ради у овој образовној институцији где предаје *Интернационалну економију и Бизнис политику*. Редован је професор Европског универзитета. На *Факултетуту за европски бизнис и маркетинг /Београд/* предаје *Легално бизнис окружење и Економску дипломатију*.

За члана Научног друштва економиста (НДЕ) изабран је 2002. године. Од 1998. године Проф. др Раичевић предаје *Економску дипломатију*, по позиву, на *Дипломатској академији* Министарства иностраних послова Србије и Црне Горе. Учествовао је на бројним научним сакуповима у земљи и иностранству.

Аутор је бројних радова и следећих књига: *Стратегија развоја дугорочне привредне сарадње Југославије са Совјетским Савезом*, Институт за међународну политику и привреду и ПКЈ, Београд 1988. (коаутор); *Бизнис политика*, ФИМ, Београд, 1996. (Коаутор); *Бизнис политика - практикум*, ФИМ, Београд, 1996; *Интернационална економија - практикум*, ФИМ, Београд, 1997; *Економска дипломатија у светској економици*, ФИМ, Београд, 1997; *Интернационална економија - са основама економске дипломатије*, ФИМ, Београд, 1998/2002, 2003.; *Бизнис политика – управљање стратешким процесима*, измењено и допуњено издање, ФИМ, Београд, 1999/2001. године.

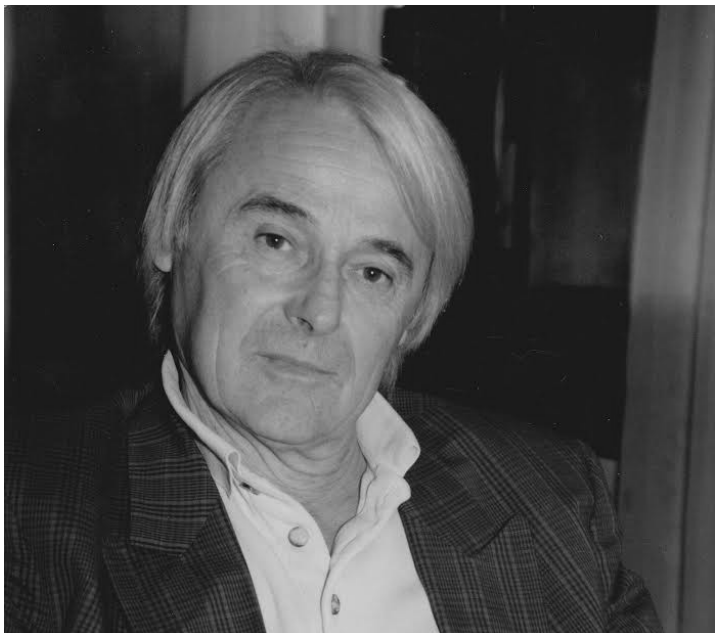
Добитник је више награда за књижевно стваралаштво; два пута је добио награду Андрићеве задужбине за поезију.

Објавио је двије књиге поезије: *Галиоти*, Матица српска, Нови Сад, 1997. године и *Поновно учење живота*, Народна књига, Београд, 2001. године.

Ожењен је, има четворо дјеце. Живи и ради у Београду.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Драгомир Ћулафић

Драгомир Ћулафић је рођен 8. новембра 1940. године, од мајке Милице и оца Милана, у селу Луге, код Андријевице. У Улотици је завршио ниже разреде основне школе, више у Андријевици, гимназију у Бернама, у Новом Саду Филозофски факултет, групу за њемачки језик и књижевност.

Има породицу: супругу Љиљану, ћерку Наташу, унуку Хану, сина Милана.

Као студент, ради усавршавања језика, годину дана је боравио у Њемачкој.

Као члан четворочлане делегације Савеза књижевника Југославије 1981. године био је гост Савеза књижевника Њемачке.

Од 1969 – 1984 године био је професор, а од 1984 – 2004 директор народне библиотеке "Лазо Кочовић", касније с промијењеним називом "Лазо Костић".

Члан је Удружења књижевника Србије, у коме је, у новом мандату, члан комисије за пријем нових чланова, а у Културно-просветној заједници Србије представља Удружење.

Објавио је преко педесет књига, међу којима су: *Позни шетачи* (поезија, ауторско издање, Београд, 1971); *Друга јавна* (поезија, Багдала, Крушевац, 1973); *Још ме има* (поема, Interpress, Београд, 2000); *Боље вас нашли* (са Градимиром Стојковићем, избор

поезије и прозе за децу, пет издања, прво Српска књига, Рума, 2002); *Неко други* (роман, Чигоја штампа, Београд, Народна библиотека "Доситеј Обрадовић", Стара Пазова, 2008. године); *Да ти шапнем*, избор песама и прича за децу (Народна библиотека „Жарко Зрењанин“, Зрењанин, 2010) ; *Памтићу*, изабране песме за децу (Међународни фестивал поезије „Смедеревска песничка јесен“, Смедерево, 2012); *Затајна ушћа*, изабране и нове песме са биобиблиографијом, Филип Вишњић и Удружење књижевника Србије, Београд, 2018; *Овај вирус је баш безобразан*, роман-дневник за децу, Bookland, Београд, 2020.

Заступљен је у више антологија и избора.

Објављивао је у скоро свим нашим познатим књижевним листовима и часописима, културним додацима листова, а понајвише у "Политици".

Учествовао је у више књижевних ТВ емисија, са једном која се издваја: „Детињства“, ТВ Нови Сад, 1997, снимљеној у песничком завичају.

Неке пјесме за дјецу су му компоноване и биле хитови у "Музичком тобогану".

Пјесме и приче су му превођене на: енглески, руски, њемачки, бугарски, румунски, мађарски, словачки, русински, македонски и словеначки језик.

Добио је више награда за пјесме, приче и романе. Између осталих, на првом фестивалу поезије о ријекама "Крај зелене Зете" награђен је првом наградом за пјесму "Зета" која је ушла у читанке, затим Златна плакета на југословенском конкурс за најбољу боемску песму "Скадарлијска". Роман *Звјездано ждријебе* проглашен је за књигу године на Фестивалу хумора за децу у Лазаревцу 1997. и исте године ушао у најужи избор за награду "Политикин забавник." Добитник је завичајне награде општине Андријевица, почасне награде Змајевих дејих игара "Змајев штап" за 2001. годину. Роман *Наше лето* је 2002. године награђен наградом београдског дејег жирија "Диситеј". Роман *Рингшипил у мојој глави* награђен је наградом "Вечерњих новости" – Гордана Брајовић и проглашен за најбољу књигу 2003-2004 године. Добитник је награде "Златно Гашино перо" Фестивала хумора за децу – Лазаревац, 2004. године, за свеукупно књижевно дело, као и низа других значајних награда.

Његови романи за младе су радо читана штива и у многим библиотекама су проглашавани за најчитаније књиге.

О његовој поезији и прози писали су, између осталих: Душан Костић, Мирослав Антић, Радомир Андрић, Перо Зубац, Драган Лукић, Ратко Делетић, Милош Вулевић, Драгомир Брајковић, Миро Вуксановић, Алек Вукадиновић, Градимир Стојковић, Слободан Станишић, Љубивоје Ршумовић, др Живан Живковић, др Василије Калезић, др Радивоје Микић, др Василије Радикић, др Воја Марјановић, др Јован Н Стриковић, др Драшко Дошљак, Бошко Ивков, Чедомир Мирковић, Ацо Ракочевић, Мирко Петровић, Ратомир Рале Дамјановић, Ратко Чолаковић, Велимир Ралевић...

О поеми *Још ме има* у дијелу књиге "Рекли су", 2000. године, између осталих, записали су:

Миро Вуксановић (академик): "Поему *Још ме има* Драгомира Ћулафића прочитао сам без остајкивања, без почијевања, понесен, одједном, на душак, као да сам се издалека вратио кући у којој сам одрастао, као да сам у сну и уједно видио пробране знакове Црне Горе, као да сам жедан и уморан попио чашу хладне воде са лимског извора, као што се чита и прима зачарана пјесма, у ритму гдје нам је све познато и блиско, али га таквог први пут чујамо – као да слатко дјетињства, низ литу, лагано, у бијелом, пада у матичну ријеку."

Перо Зубац: "Ово је једна од најлепших песама о завичају написана на мом језику, сва складна као бројаница, ниска бираних, измешаних светлих и тамних речи детињства, у поетској форми коју држи чврсто уграђена спирала гласова утканих у стихове; са звуком тужбалице и завичајних напева, са бисерним сликама виђеним очима детета, са мирисом годишњих доба, звуком каменчића које носи брза вода, сва од музике источене у стихове; са дискретним подсећањем на Бранка у звуку и Црњанског у једноставности форме исказа, какву има и поема „Стражилово“. Ова поема је најлепши албум са бираним сликама душе која одраста у непрекидној жудњи за завичајем.

У четвртм издању поеме "Још ме има", 2016. године, у додатку "Из дневника аутора Поеме", који је одабрао пјесник Велимир Ралевић, записаће на крају: "Са пјесником ће, убудуће, његов Дневник исписивати и сви наши завичаји, дубоко свјесни своје ПЈЕСМЕ НАД ПЈЕСМАМА.

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Бранка Шћепановић

Рођена је у Колашину, гдје је и завршила основну школу. Средњу музичку школу је завршила у Титограду, данашњој Подгорици, а 70-их година је уписала Музичку академију у Београду.

Први почеци музичког наступања су у Колашину, у емисији «Микрофон је ваш», у седмој години, када је и добила прву награду за интерпретацију.

Касније, као ученица средње школе у Подгорици, наставила је да се бави аматерским извођењем у Културно-умјетничком друштву «Будо Томовић», гдје је пјевала на свим значајним манифестацијама, као и на омладинским радним акцијама. Наступала је у хору «Станко Драгојевић», а касније је прешла у студентско Културно-умјетничко друштво «Мирко Срзентић».

Са ова три културно-умјетничка друштва: «Будо Томовић», «Станко Драгојевић» и «Мирко Срзентић» пропутовала је тадашњу Југославију и учествовала на многим концертима, на којима је веома успјешно пјевала пјесме црногорског изворног мелоса.

У Народном позоришту Подгорице (Титограда) је 1967. године, са 16 година, као најмлађа учесница, играла улогу Коштане са пуно успјеха и тако осјетила и дражи позоришних

дасака.

Овај период, све до 1967. године, је период њеног аматерског бављења умјетничким радом, а од 1967. године наступа на радију и телевизији са пјесмом «Гледала сам с Кома плава», од када је и постала популарна интерпретаторка црногорског народног мелоса и од када настаје прекретница у њеном животу и раду.

Велики је њен допринос популарисању и очувању црногорске изворне музике, због чега је и добила многа признања и награде, а најдраже су: статус истакнутог умјетника Југославије; естрадне награде Југославије; многе повеле за хуманитарне концерте у земљи и ван земље, као и друга признања и награде.

Као представник црногорске изворне музике, пјевала је за све значајне државнике наше земље (предсједника Јосипа Броза Тита и друге), као и за стране државнике који су долазили у посјету Југославији.

За Бранку Шћепановић-Поповић се може рећи да је велики амбасадор изворног црногорског мелоса, јер је наступајући на многим концертима на цијелом европском континенту, затим на концертима у Северној и Јужној Америци, Совјетском Савезу - Русији, и другим крајевима, била успјешни представник наше музике.

Има преко 300 снимака који остају трајно за наредне генерације као заштита од заборавља њених пјесама.

Учествовала је, а и данас учествује на телевизијским бираним музичким емисијама.

Била је на значајним манифестацијама - фестивалима етно музике, гдје је учествовала са многим страним умјетницима ове врсте музике. Као пример: фестивал у Ванкуверу, гдје је пјевала са познатим кантри умјетником Питером Чипменом. И данас учествује на многим скуповима и концертима, гдје се изводи изворна музика.

Један је од оснивача црногорских скупова који се одржавају у различитим градовима по свијету на којима активно учествује и даје велики допринос.

Удата је за Драгана Поповића, који је био директор и менаџер авио компаније «Alitalia» на просторима Југославије, а задњих година на просторима Србије и Црне Горе, Македоније, Хрватске и Босне и Херцеговине. Био је један од најуспешнијих менаџера, па је за свој рад добио и највеће одликовање у Италији.

Има двоје дјеце: сина Зорана и кћерку Милицу који су завршили факултете и живе у Београду. Наводимо текстове двије од многих пјесама које је публика са одушевљењем слушала приликом њених наступа на многим концертима:

ЧЛАНОВИ ПОЧАСНОГ ПРЕДСЕДНИШТВА И ПРЕДСЕДНИШТВА
(по азбучном реду)

Видак Радевић

Рођен у Лијевој Ријечи, ради и живи у Подгорици, отац троје врло успјешне дјеце. Власник, већ више од 30 година, приватног предузећа *Мегран* из Подгорице. Током свог дугогодишњег рада спонзорише велики број спортских клубова и појединаца, културних и јавних радника.

Успјешно водио неколико невладиних организација, а посебно истиче друштво за изградњу путева на Комовима и заштиту Комова. Велики је заљубљеник и поштовалац планине. Посебно истиче своју љубав према Христовој цркви коју је наслиједио од своје покојне мајке Зорке. Издајамо неке активности у вези са тим: - Васова црква на Ножици, праћење и реализација њене градње од израде пројекта, извођење, надзора, значајног спонзорства па све до предаје исте Богу и народу. - Храм Христовог Васкрсења у Подгорици, спонзорисање у разним облицима, значајно учешће у куповини звона од 1300 кг, великог олтарског крста, заједно са браћом Васојевићима.

Награђен захвалницом господина благопочившег Митрополита Амфилохија.

Посебно ангажован на изградњи споменика и цркве на Буковој пољани. Обезбједио звоно за цркву и значајна финансијска средства. Награђен граматом од Епископа Будимљанско-никшићког господина Јоаникија. - Храм Светог Симеона Мироточивог у Беранама, - Организовао неколико успјешних донаторских скупова за прикупљање финансијских средстава за изградњу храма.

Вољом Владике Јоаникија постављен за главног координатора за прикупљање финансијских средстава на нивоу Васојевића, - Заједно са сином Игором, поклања звоно за храм Светог Симеона Мироточивог - Значајно финансијски помаже изградњу храма - За све те активности, као и многе друге, добија из руку нашег Светог Владике Јоаникија највеће одликовање Епархије Будимљанско-никшићке, медаљу Светог Георгија првог степена, на шта је посебно поносан. - Спонзорише и остале цркве по Црној Гори, а посебно по Васојевићима.

Мираш Томовић

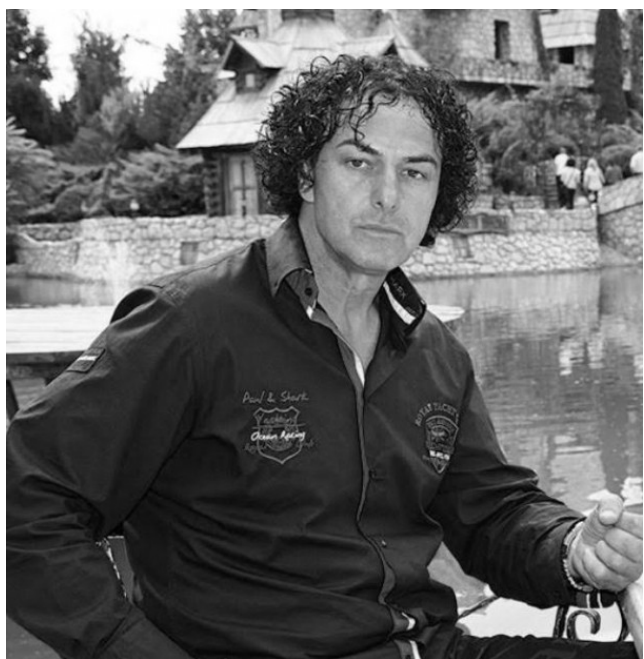

Рођен је у Беранама 28.11.1969. године. Основну и средњу школу завршио је у Подгорици. Дипломирао је на правном факултету у Крагујевцу 1996. године где је и магистрирао на тему „Верске секте и криминалитет“. Од 1993. до 2001. године запослен је у МУП-у Републике Србије на пословима унутрашње контроле као правник. Од 2001. до 2006. године од стране Владе Републике Србије именован је за директора „Домова ученика средњих школа Београда“, затим отвара адвокатску канцеларију. Аутор је књиге „Византијски василеуси“, чија је средишња идеја осим историје Византије, веза моћног источно-римског царства са Србијом и Русијом. Аутор је и две драме „Комуниста“ и „Симеон“. Ожењен је и отац двоје деце.

Црква у Матешеву

Борислав Станишић

Борислав (Неђе) Станишић, рођен 22.5.1960. године у Зеници, живио у Сарајеву све до рата 1992. године. Рат проводи у Вогошћи, одакле се сели у Бијељину крајем 1995. године. Творац је Етно села Станишићи крај Бијељине, које постаје једно од најпознатијих туристичких дестинација у региону. Такође је и предсједник и финансијер ФК Звијезда 09 са сједиштем у Етно село Станишићи. Добитник је више друштвених и спортских признања од града и државе. Заједно са својом породицом подиже задужбину, манастирски комплекс посвећен Светом оцу Николи летњем, због чега га Српска православна црква, на челу са Његовом светости патријархом Павлом, одликује орденом Светог Саве I степена 2007. године. Такође је одликован орденом Светог краља Драгутина од стране епархије Зворничко-тузланске за велике доприносе Српској православној цркви. Борислав и његова супруга Сања живе у Етно селу Станишићи са својих 5 синова: Милошем, Ђорђем, Богданом, Дамјаном, Николом и једном кћерком Милицом.

Етно село Станишићи

ДУХОВНИЦИ

*Свети Петар Цетињски
Најзаслужнији владар у историји Црне Горе
Стратег, ратник, мислилац и песник*

*Владика и владар Црне Горе—нанадмашни песник и
стваралац величанствених дела “Горски вијенац”, “Луча
микрокозма” и “Лажни цар Шћепан мали”*

*Игуман Мојсије Зечевић—Гласовити народни трибун, духовни вођа свога краја, мудрац,
дипломата и ратник, чије савете је радо слушао и прихватао генијални Његош*

ЊЕГОВО ПРЕОСВЕШТЕНСТВО ВЛАДИКА БУДИМЉАНСКО НИКШИЋКИ, ГОСПОДИН ЈОАНИКИЈЕ

ПРЕДЛОГ ДА СЕ ВЛАДИКА ЈОАНИКИЈЕ ИЗАБЕРЕ ЗА МИТРОПОЛИТА ЦРНОГОРСКО– ПРИМОРСКОГ

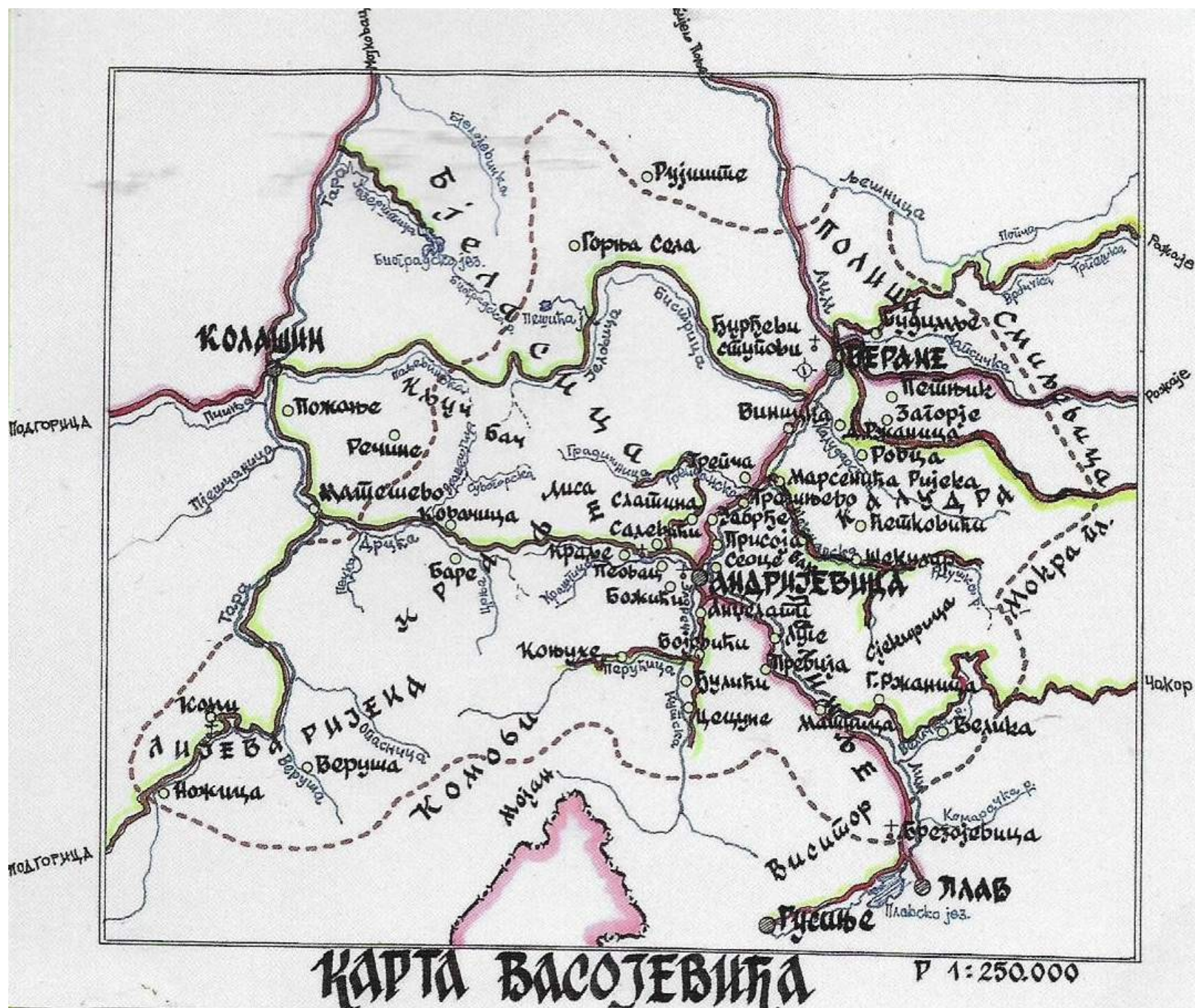

ЊЕГОВО ПРЕОСВЕШТЕНСТВО ЕПИСКОП БУДИМЉАНСКО НИКШИЋКИ,
ГОСПОДИН ЈОАНИКИЈЕ

КАРАЂОРЂЕ

Карађорђе - велики Његош му је посветио своје најзначајније дело

ВАСОЈЕВИЋКО КОЛО

Никола Први Петровић Његош

Сва су зеља више-мање
при струцима од купуса
или штетна, или крива,
ил' предуга, или куса;

Васов траг је једрог здравља,
лијепијех црта лица;
он је стожер Рашкој земљи
и китна јој перјаница.

Хеј, Васова крви чиста,
слобода те скупо стаде,
од када ти Данилова
рука први барјак даде!

Али твоје просте жртве
када си се прославила
и кад в'јенац неумрли
на Кому ти плете вила!

Ах, какве си дивотнике

изгубила на Будимље;
колико си витезова
сахранила на Полимље!

А колико и колико
Руговаца и Плављана,
и лакијех Малисора
и хајдука Гусињана

убиле су пушке твоје
наоколо око тебе! –
Десет пута, чиста крви,
ти освети сама себе!

Лила си се на све стране
гдје је преша књазу била;
Невесиње и до Вучји,
и Пиву си натопила!

Од Ријеке Црнојево
до Биора и Јавора:

стижала си чак до Скадра
и обала плавог мора.

Миљанов ће мегдан остат'
и Мехмеда Али-паше
да се прича у далеке
нараштаје млађе наше.

На Буковој Пољани ће
војводина луча сјати,
док бојеви не прекину,
док с јунаком јунак рати ...

Хиљаду би витезова
број досега' покојника,
погинулих по држави
и око ње убојника.

Све унука старог Васа,
прегаоца огња жива,
достојнијех да уз гусле

име им се помењива.

Крви, крви, дивна крви,
ти нијеси исцрпљена;
тебе и још доста има,
ти си бујна и ватрена!

Као сузе рујне зоре,
што капају на цвијеће,
свијежа си – па се спремај
још претрпјет' жртве веће.

На путу си од похода,
искушења чекају те;
до Јавора и Вардара
заробљени вапају те;

Да ћеш тамо барјактарит',
Данилу си ријеч дала –
а до сад си испунила,
што си коме обећала!